

44
НОВЕ

1928

№ 5

МИСТЕЦТВО

К. БУЧУ

Всеукраїнському Старості
Григорію Івановичу Петровському в день 50 роковин
п р и в і т

87752

КРАСВИЙ ВІДДІЛ
ВУФКУ

ХАРКІВ,
вул. К. Лібкнехта, 5
Телефон 20-96 і 15-85

ДЕРЖКІНО-ТЕАТРИ ВУФКУ

3 вітвірка 7 лютого

1-й

ім. К. ЛІБКНЕХТА

вул. К. Лібкнехта

Каса з 5 год.

2-й

ім. КОМІНТЕРНА

вул. 1-го Травня

Каса з 4 год.

3-й

ЧЕРВОНИЙ МАЯК

Сергієвський майдан

Каса з 4 год.

4-й

ім. К. МАРКСА

вул. Свердлова

Каса з 5 год.

5-й

ім. ДЗЕРЖИНСЬКОГО

вул. Свердлова

Каса з 5 год.

В робітничих
районах

6-й

ЖОВТЕНЬ

вул. Жовтневої Ре-
волюції, № 32
(кол. Москалівська)

7-й

ПРОЛЕТАР

(кол. Современний)

ріг Кладовищенської
та Півської вулиць

Каса з 4 год.

3-я МІЩАНСЬКА

ЧЕРЕВИЧКИ

ЧОРНИЙ
КОНВЕРТ

1-я серія

КОРОЛЕВА
ЛІСІВ

3-я серія

ОТРУТА

КНЯЖНА
МЕРІ

ФЛАМАНДСЬКИЙ
ХЛОПЧИК

МІНАРЕТ
СМЕРТИ

Катерина
Ізмайлова

**ХАРКІВСЬКА
ДЕРЖАВНА
ОПЕРА**

РИМАРСЬКА, 21.

Телефон 1—26.

Вівторок 7 лютого
АБОН. А.
ПРИГОДИ ГОФМАНА
опера на 4 дії

Четвер 9 лютого
КАРМЕН
опера на 4 дії

Субота 11 лютого
СНІГУРОНЬКА
Опера на 3 дії, з прологом

Неділя 12 лютого
Ранок 12^{1/2} год. дня
ПРИГОДИ ГОФМАНА

Середа 8 лютого

Червоний мак
балет на 4 дії 24 епіз.

П'ятниця 10 лютого
АБОН. Б.
ЛЕБЕДИНЕ ОЗЕРО
Балет на 4 дії

Вечір о 8 год.
ЧЕРВОНИЙ МАК

ДЕРЖАВНЕ КОНЦЕРТОВЕ БЮРО

СЕЗОН 1927-28 р.
ХАРКІВ

ТЕАТР
ДЕРЖАВ. ОПЕРИ

ПОНЕДІЛОК 13 ЛЮТОГО

КОНЦЕРТ ВСЕСВІТНЬО-ВІДОМОГО ТЕНОРА
РОЛАНА ХЕЙС

ПОЧАТОК о 8^{1/2} год. веч.

Квитки, що залишились, продається в касі театру

ДЕРЖАВНИЙ
ДРАМАТИЧНИЙ
ТЕАТР

„БЕРЕЗІЛЬ“

Бул. Лібкнехта 9
Тел. 1—68.

**7,8
ЛЮТОГО**

9 ЛЮТОГО

ЗАКРИТІ ВИСТАВИ

БРОНЕПОЇЗД

ЯБЛУНЕВИЙ ПОЛОН

Субота 11. лютого

МІКАДО

Неділя 12 лютого

СЕДІ

Всі квитки продається

Початок о 8 год. веч.

Квитки продають з 11 до 2 год.—від 5 до 8 год.

Харьков :: ЗИМНИЙ СЕЗОН :: 1927-28 года
РУССКИЙ ДРАМАТИЧЕСКИЙ ТЕАТР
ПОМЕЩЕНИЕ ГОС. ЕВР. ТЕАТРА быв. МАЛЫЙ ТЕАТР
Харьков, Набережная улица, № 6. :: Телефон № 35-54

:: :: :: ПОСЛЕДНИЕ СПЕКТАКЛИ :: :: ::

Вторник 7-го **ВРЕДНЫЙ ЭЛЕМЕНТ**

водевиль в 3 актах

Постановка Алексеева

Среда 7, четверг 9, пятница 10 и воскресенье 12 февраля

ПРИГОВОР

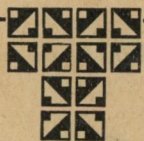
ПРЕМЬЕРА
Постановка Самборской и Алексеева

Посл. утренник:
воскрес. 12 февр

ВРЕДНЫЙ ЭЛЕМЕНТ

Зав. худ. частью **А. С. Самборская**. Художник **Н. К. Пеленкин**
Директор **И. С. Вайнберг**. Администратор **Георгий Бунин**
(Главн.) Администратор **Я. Подольский**

Начало спектаклей ровно в 8 час. вечера. После 3-го сигнала
вход в зрительный зал свободен для всех

ИЗДАТЕЛЬСТВО

„ТЕА-КИНО-ПЕЧАТЬ“

Ленинград. Пр. 25-го Октября, 28, тел. 582-26 и 2 31-41

РЕДАКЦИЯ

ТЕАТРАЛЬНО-МУЗЫКАЛЬНОГО
СПРАВОЧНИКА на 1928 год

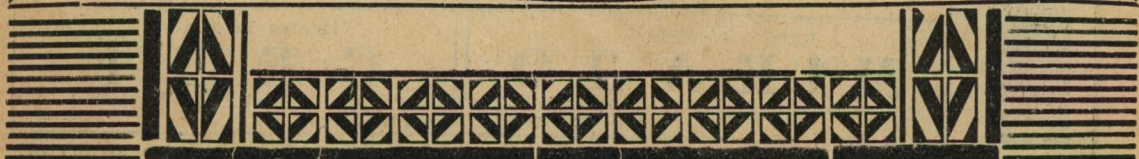
(4-й год издания)

просит всех артистов, музыкантов, театрально-музыкальных деятелей, заведующих музыкально-театральными производственными мастерскими, настройщиков и прочих, дать сведения о себе, о своих предприятиях и учреждениях и о театрально-музыкальной жизни города для бесплатного помещения в „Справочнике“

Цена в переплете по подписке с доставкой и пересылкой (при высылке денег)—1 р. наложенным платежом 1 руб. 30 к. За границу вдвое. Сведения и заказы направлять в Редакцию „Справочника“—Ленинград, 8.

Ул. Союза Печатников, 19 кв. 4. тел. (109-12)
Ив. Ив. ПОКРОВСКОМУ

НОВЕ МИСТЕЦТВО

ТИЖНЕВИК

ВИДАННЯ ВІДДІЛУ МИСТЕЦТВ УПО УСРР

Редакція: Харків, вул. Лібкнехта, № 9

Телефон № 1-68.

№ 5 (75)

7 ЛЮТОГО

1928

Привіт тов. Петровському!

Палкий більшовицький привіт найстаршому бойцеві ленінської більшовицької гвардії, активному будівникові нашої партії й Радянської Республіки!

Робітник-металіст, тов. Петровський своєю революційною багаторічною діяльністю виявив всю міць своєї пролетарської класи. Зріст Петровського—революціонера-більшовика відображує собою зріст робітничої класи. Почавши свою революційну більшовицьку діяльність в найчорніші роки царської реакції, тов. Петровський разом з робітничою класою заклав підвалини могутньої більшовицької партії. Разом з робітничою класою, в перших лавах більшовицької партії боровся він у всі роки чорної реакції. І в міру зросту масового робітничого руху, в міру зросту більшовицької партії, зростав і керівник-робітник—Петровський. Почавши свою діяльність на Україні як організатор невеликих нелегальних гуртків, тов. Петровський в шостий десяток років свого життя вступає головою Центрального Виконавчого Комітету Рад не тільки Української Республіки, а й усього Союзу РСР.

Сила більшовицької партії полягала і полягає в її найтіснішому зв'язку з масами, в її відданості справі робітничої класи, справі пролетарської революції. Сила більшовицької партії—у вмінні добирати, висувати, вирощувати з робітничої класи організаторів та керівників. Сила ж цих організаторів та керівників у тім, що вони йшли і йдуть разом з партією за інтереси робітничої класи та широких мас селянства, що вони зміцняли й зміцнюють зв'язок партії з робітничою класою та селянством, проводячи лінію партії і приносячи її програму в широкі робітничі й селянські маси. До категорії таких більшовицьких керівників з повним правом ми відносимо Григорія Івановича Петровського. Він не тільки голова Центрального Виконавчого Комітету,—він і один з найвидатніших організаторів та керівників нашої партії і на протязі низки років незмінно член Політ-Бюро ЦК КП(б)У.

В найскладнішій обстановці будівництва української республіки та комуністичної партії (більшовиків) України тов. Петровський заслужено здобув місце найвидатнішого керівника.

Ми щиро й приязно вітаємо Григорія Івановича. Ми бажаємо йому здоров'я, бадьорости й сил в дальшій тяжкій роботі в справі будівництва соціалістичної Радянської України та її авангарду—ленінської більшовицької партії.

Секретар ЦК КП(б)У—Л. Каганович

Всеукраїнському Старості Григорію Івановичу Петровському

Загальні збори комосередку Наркомосвіти разом з усіма співробітниками Комісаріату гаряче вітають дорогого Григорія Івановича з п'ятидесятиріччям життя та десятиріччям радянської роботи як Всеукраїнського Старосту, Голову Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету—зразок невичерпної революційної енергії та неухильного переведення в життя великих завдань Жовтня, висунутих комуністичною партією.

Співробітники Наркомосвіти України з особливим почуттям констатують великі Ваші заслуги в справі будівництва української пролетарської державности та української соціалістичної культури.

Ваша популярність серед найширших мас робітників і селян України найкраще свідчить про щільний зв'язок Ваш з ними та про прихильність їх до радянської влади й комуністичної партії, одним з керівників якої Ви завжди були.

Бажаємо, Вам, дорогий Григорій Іванович ще багато років жити й працювати на користь трудящого люду цілого нашого Союзу та Всесвіту.

З доручення загальних зборів комосередку та колектива

співробітників Наркомосвіти Голова зборів В. Арнаутів

Театральний Музей

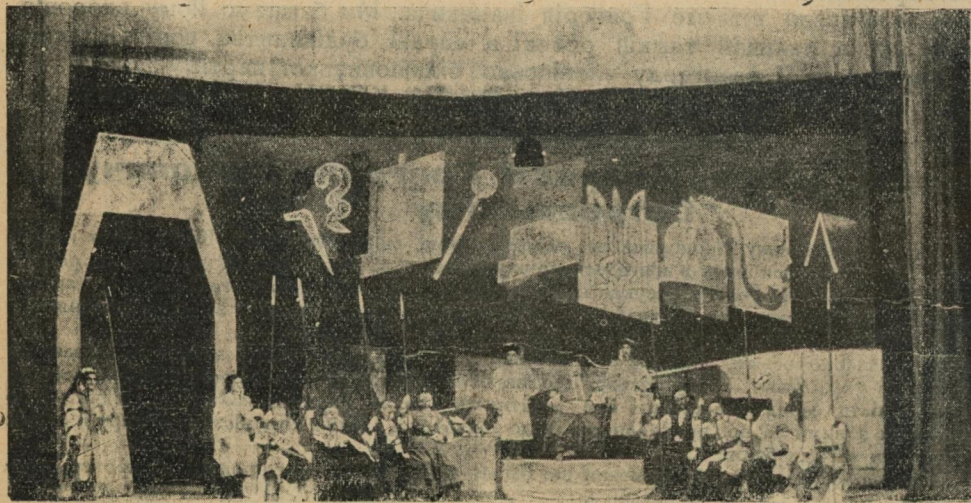
Близько два роки тому зняв один із фундаторів Театрального Музею при „Березолі“ В. Василько питання про потребу організувати Театральний Музей, як нормальну установу, що мала б усі передумови для свого дальшого життя й розвитку. На десяти роковини Жовтня ця думка реалізувалась: Музей відкрився для публіки. З приростка, що міг зорганізуватися й жити тільки через віддану енергію невеличкої купки його фундаторів, з незабезпеченої ніякими мінімальними коштами, організації, яка падала всім випадковостям театрального життя, він перетворився в наукову установу при Українській Академії Наук, увійшовши в сітку зафіксованих штатами інституцій.

Розташувався Музей в одному із Лаврських корпусів, здобувши для себе ціле крило його, загальною площиною більше, як 700 кв. метрів. Що-правда, тільки один поверх (50%) до цього часу відповідно відремонтований і тільки невеличку частину його можна було зужити під експонати (бл. 110 метрів), але усе ж таки здобув собі Музей певну базу хоча й далеку від центру, а втім досить, зважаючи на теперішню житлову скруту, широку. У великих трьох кімнатах виставив Музей все, що було найцікавішого в збірках „Театрального Музею“ при Березолі, додавши туди чимало нового, що протягом 1½ року до Музею, коли він не міг іще свою роботу розгорнути, вступало. Виставлено для публіки все, що могло дати уявлення про певні моменти з розвитку українського театру—

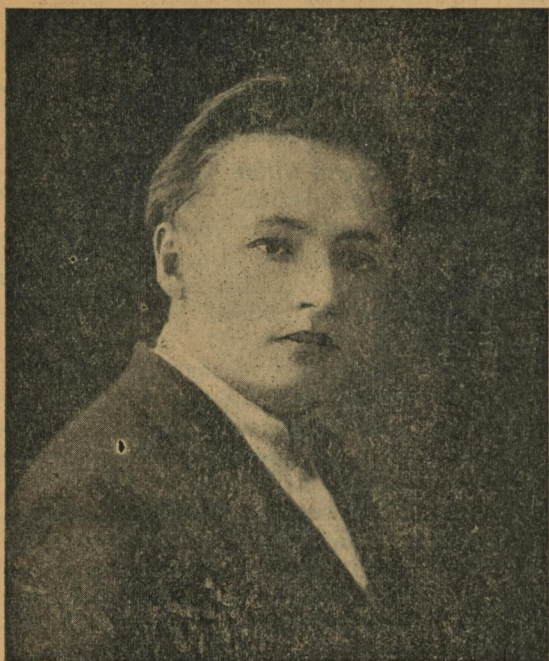
Галаганівський вертеп, побутовий театр, театр М. Садовського в Києві, „Молодий театр“, театр ім. Гн. Михайличенка, молодий „Березіль“, театр ім. Франка. Де які з цих моментів подано поки-що досить неповно. „Березіль“ показано тільки в першу половину його існування, театр ім. Гн. Михайличенка репрезентований дуже блідо (найцікавіші перші вистави цього театру відбито тільки кількома фотографіями). Театр ім. Шевченка показано тільки афішами та нехарактерними для нього макетами В. Меллера до „Мазепи“. Театр ім. М. Заньковецької та Одеська Держдрама нерепрезовані нічим: в Музеї нема про них нічого крім кількох афіш та 2—3 випадкових фотографій.

Отже, відкрившись для публіки має Театральний Музей одразу чимало істотних прогалин, які не дають глядачеві повної уяви про весь розвиток українського театру. Що-правда, де-чого не можна було подати через брак готового до експозиції приміщення, де що з матеріалів, дуже цікавих по-суті, не годиться для експонування на публіку. Звичайно, силу різних потрібних для Музею матеріалів загублено на завжди, а втім чимало й тепер переховується по окремих особах, театрах чи інших яких інституціях, і або через інертність, або через бажання тримати матеріал в себе, Музей його не має.

За ті 15 місяців, як засновано було (спочатку на папері) при УАН Театральний Музей—він виріс значно. За один 1927 рік вступило до нього більше, як 4000 експонатів, (з них тільки 20% тією чи іншою мірою репродукують одержані від „Березолі“ матеріали); отже кількісно збагатився Музей майже вдвоє (від „Березолі“ перейшло до Музею біля

Театр ім. Франка. „Б'ють пороги“. Пост. Є. Коханенка. Худ. К. Єлева

Одеська Державопера
Молодий диригент Н. Покровський

4000 речей). За цей час Музей значно спопуляризував себе і дістав цікаві матеріали від низки діячів передреволюційного й пореволюційного театру від найвидатніших осіб до керівників драмгуртків.

А разом із тим доводилося Музеєві зустрічатися з байдужістю, навіть з неурою до себе, як до державної інституції. Ще влітку звернувся Музей до всіх Окрлітів з проханням надсилати регулярно театральні афіші; але за 6 місяців дістав він по кілька пакунків тільки з Сум, (через місцевий музей), Конотопу й Тульчина, і один лише Миколаївський Окрліт регулярно надсилав весь свій афішний матеріал до Музею. А здавалось би й клопоту не так багато—бо переписання кореспонденції до Музею—безплатне. Звертався Музей кілька разів і до державних театрів з проханням повідомити про матеріали, на які може він сподіватися від них—і не діставав ніякої відповіді: листи Музею йшли очевидно, як зайва турбота, під сукно. Та й не такі ще випадки можна було б тут навести, що добре характеризувати могли б саме тих осіб, а то й інституції з якими Музеєві доводиться мати діло, але про це краще помовчимо.

Наслідки-ж такої неуроги сумні. Одвідувач бачить докладно репрезентовані деякі вистави „Березоля“, (незабаром значно поповниться й кімната франківців),

й цілком зрозуміло повстає в нього питання про решту державних театрів; природно мусить він зацікавитися їхньою роботою. На це відповіді він не дістає; втрачають-же на цьому не тільки одвідувачі й Музей, а здається й самі театри. Що-правда провадять деякі навіть дуже помітні театри свою працю так, що не лишає вона по собі ніяких слідів. Макети або розносяться по шматках і з часом зовсім нищиться; іноді ж усе оформлення сцени робиться навіть без ескізів, а так „на око“. Не кажу вже про те, що майже ніде не фотографується вистави так старанно, як це приміром робив раніше „Березиль“. У кращому разі зробляють для реклами 2-3 фотографії, надруковують їх десь у журналах, та й годі. Рідко коли зберігаються й афіші.

Отже ще раз слід нагадати про ту велику роль, яку міг би відігравати Театральний Музей, коли б він театральну культуру репрезентував повно. Його цікавлять не тільки великі театри по головних містах України, а всі театри на Україні, як українські, так і руські, чи єврейські; як міські так і сільські та клубні сцени; цікавить усе, що краще чи гірше про певне театральне життя свідчить—афіша, програма, рецензія, фотографія, зарисовка, макет—усе це може прислужитися Музеєві як матеріал з якого вивчати сучасний театр можуть і театральні діячі й широка публіка*).

Широкий приплив матеріалів до Музею саме тепер дуже бажаний. Виходячи з наміченого програму своєї роботи, передбачає Музей вже цього року організувати присвячену поточному сезоні виставку. Десь на початку травня сподівається Музей зібрати в себе все, що роботу театрів на Україні за 1927-8 р.р. може відбити. Але, зрозуміла річ, що показати тільки останній сезон якогось театру—замало; треба дати і його коріння, показати й попередню роботу. Тому, буде вчасно вже тепер, подбати театрам про те, щоб зайняти на майбутній виставці Музею відповідне місце. Найкращий шлях до того, щоб успішно цю виставочну кампанію перевести буде заснувати по театрах невеличкі музейні комісії, які й заходилися б збирати потрібні для Музею матеріали.

І що швидче візьмуться театри до такої роботи, то краще. Музеєві теж по-

* Докладніше про завдання Музею див. у книжці автора цих рядків „Український Театральний Музей“: Київ, УАН. 1927, стор. 21. Брошуру вислатиме Музей кожній зацікавленій нею особі безплатно.

трібний певний час, щоб підготувати потрібні меблі, щоб зробити відповідний до наявного матеріалу монтаж. Справа ж експонування театральних матеріалів ще нова, тому їй потрібує вона довшого, ніж на звичайну виставку часу.

Не може бути сумнівів у тому, що справа таких періодичних виставок поточної роботи театрів — справа самих театрів, справа підвищення театральної культури на Україні. Тільки маючи змогу одразу оглянути театральне життя на Україні, може театр, і кожний робітник його зокрема зрозуміти свої досягнення й хиби. А досилаючи постійно й систематично до Музею матеріали, збереже він сліди своєї такої скороминущої роботи в певному місці, врятує її від забуття.

Отже ще раз — Театральний Музей існує для ширення й дослідження театральної культури на Україні, справа ж його будування — справа самих діячів театру. Природньо тому, що мусить у своїй роботі Музей спиратися на різноманітних робітників театру, щільно з ними співробітничати. Чимало хиб може бути у цій новій роботі, надто бо непевні її шляхи. Тому щиро дякуватиме він за всяку ґрунтовну критику так планів своїх, як і роботи.

П. Рулін

Одеська Держдрама
Арт. А. Гарник

Вимагайте

„Виробництво нових фільмів, що мають радянську дійсність і пересякнуті комуністичними ідеями треба починати з хроніки“.
(з розмови т. Леніна з т. Луначарським)

Коли-б багато-мільйонні трудящі західних та східних країн, що про СРСР знають лише з наклепів буржуазної преси, побачили на екрані наші досягнення в справі соціалістичного будівництва — то СРСР придбала-б багато добрих друзів та прихильників.

Освітлення перед міжнароднім пролетаріатом нашого побуту, життя та величезного будівництва першої в світі соціалістичної держави промовляло-б краще за всякі пропаганди та агітації.

В справі змички, раціоналізації, освіти, пропаганди, освітлення негативних та позитивних боків нашого побуту та життя — демонстрування низки досягнень в різних галузях радянського будівництва — Радянська кіно-хроніка має величезне значіння.

Тоді, коли газети приступні тільки письменній частині людности, — хроніка зрозуміла всім без винятків

Кіно-хроніка не тільки засіб агітації й пропаганди, але й множитель культури та наросвіти, засіб звязку найвіддаленіших країн та національностей.

Жодний фільм не може дорівнятися в цім кіно-хроніці, яку знімає безсторонній об'єктив кіно-апарата. І Комінтерн, агіт-проп ЦК ВКП та низка нарад в справі політосвітроботи — підкреслювали в свій час цю особливу користь хроніки та хронікальних фільмів.

Усе це абеткова дійсність, що її мусіли б давним-давно знати наші робітники кіно. Проте й сьогодні ще на кіно-хроніку, (по-суті основну частину культурної роботи кіно), звертають не досить уваги. До хроніки, так як і до культфільмів, кіноорганізації ставляться недбало.

Останніми часами ВУФКУ звернуло серйозну увагу на кіно-хроніку. Нещодавно зорганізовано окремий відділ хроніки, що мусить опрацьовувати питання про кіно-хроніку на Україні та налагодити справу регулярного систематичного випуску „Кіно-тижня“.

За останні 4 місяці — від 15 вересня до 15 січня — ВУФКУ випустило 16 №№ „Кіно-тижня“, хронікальний історичний фільм на 3 частини „Як це було“, короткометражні фільми „Луганське“, „Свята на Україні“, „Асканія Нова“, „ВЧК — ДПУ“, то-що.

Але „Кіно-тиждень“, якого, за весь час існування — ВУФКУ вперше випускає до прокату по 4 № на місяць — здебільшого не доходить до глядача.

кіно хроніку...

Де-які кіно-адміністратори, посиляючись на потрібність максимальної кількості сеансів комерційних фільмів, одержавши хроніку, тримають її по кілька тижнів доки не прибуде для демонстрування невеликий метражем фільм. Та й то або виберуть день, коли глядачів небагато, або демонструють поміж сеансами (поки публіка не збирається) і в такий спосіб фактично зовсім усувають хроніку з екрану. Чим справді цікава для глядача кіно-хроніка знята кілька місяців тому щоб він звертав на неї увагу в перервах поміж сеансами?

Взагалі де-які радянські „кіно-робітники“ на місцях вважають кіно-хроніку за неприємний, зайвий додаток і зовсім не рекламують її, щоб мати можливість демонструвати на власне бажання, або щоб зовсім її не демонструвати.

А публіка, кіно-громадкість і преса лають ВУФКУ за брак хроніки на екранах.

Але-ж ні публіка, ні преса не знають, що ВУФКУ останні 4 місяці випускає хроніки по 4 №№ на місяць і що нині, коли йде до прокату № 5 (48) „Кіно-тижня“ в де-яких місцях демонструють 37—38 „Кіно-тиждень“, випущені в листопаді.

Хроніка, що її нині випускає ВУФКУ, має де-які хиби. Вона мусила-б бути з технічного боку кращою, в ній рідко трапляються закордонні сюжети то-що, але ж вони поступово, в міру організаційного зміцнення справи усунуться, а тим паче, коли кіногромадкість, з якою тепер зв'язується ВУФКУ, допоможе в цій важкій справі.

Правління ВУФКУ звернуло серйозну увагу на ненормальне становище з демонструванням хроніки, і дало розпорядження так в комерційних, як і в некомерційних кіно демонструвати хроніку вчасно й з попередньою рекламою.

І коли нині ще знаходяться „твердобі“ кіно-адміністратори, що не розуміли, або не хотять зрозуміти значення кіно-хроніки то залишається один засіб, мабуть не зовсім гарний, але який був з успіхом запроваджений в низці місць РСФРР і дав гарні наслідки.

Треба Кіно-глядачу почати тупотіти ногами й вимагати Кіно-хроніку.

Л. М.

ЗВЕНИГОРА

Керовник Київського театру для дітей І. Девва

Перша Київська округова конференція друзів радянського кіна

В Києві відбулася перша окружна конференція Д. Р. К. Конференція скликала Оргбюро Т. Д. Р. К., що зоорганізувалось з ініціативи співробітників ВУФКУ в серпні м-ці 1927 року.

В роботі конференції брало участь понад 150 делегатів. Конференція заслухала доповідь Голови Правління ВУФКУ про роботу ВУФКУ, яка викликала великі дебати, а також доповідь представника Оргбюра тов. Лазоришака про організацію Т. Д. Р. К., про мету й завдання та важливість цієї організації в справі допомоги будівництву українського кіна.

Після ухвалення резолюції конференція обрала постійне Правління ТДРК Київщини з 23 осіб.

Президію обрано в складі т.т. Голови—т. Лазоришака (парт. роб.), Заст.—т. Беніна (Зав. Політосвіти) та Федорова (робіт. від варстату), Могилевського—Секретаря (ВУФКУ) і членів Президії т.т.: Шуба (ВУФКУ), Савченка („Пролет. Правда“) та Іванісова (Театр. Технікум).

ТДРК Київщини звертається до всіх організацій і окремих осіб з проханням підтримувати зв'язок з Т-вом (Київ, Бульвар Шевченка ч. 12, Секретареві ТДРК—Могилевському).

Харківський Державний театр

Інтерв'ю з директором театру т. Вольським

З половини грудня в театрі вироблено на весь сезон твердий календарний план робіт.

При встановленні цього плану виявилось, що на протязі часу з 1 січня до 1 травня треба поставити не менше 8 п'єс. За планом прийнято поставити 4 п'єси, як сновні і 4 як прохідні.

Тепер найбільше уваги театр присвячує п'єсам, наміченим за планом, що мають класову установку: „Розлом“; (піде 11 лютого), „Мятеж“ (25 березня). Крім того, за планом передбачено поставити „Марусю Богуславку“, коли своєчасно для неї композитор Козичевський зможе закінчити музику.

Для роботи над п'єсою „Мятеж“ складено умову з режисером тов. Смірновим та художником тов. Чуп'ятовим.

За планом в січні вже пройшли: „Седі“, „Кармелік“, та „Гріх“. Всі п'єси не належать до основних постанов театру. Тепер театр звертає велику увагу на зв'язок з організованим глядачем. Тверді шляхи тут ще не второвані, але вже відбувся один вечір „змички“ з представниками підприємств Червоно-Заводського району: ХПЗ, ДЕЗ, та інших і він дав позитивні наслідки.

Крім того, відбулось дві наради з представниками підприємств. Утворено Мистецьку Раду з представників підприємств, преси то-що. Відбулась спроба обговорення п'єси глядачами. Поставлено питання про утворення на підприємствах „театральних гуртків молоді сприяння театру“. Проводиться анкетне обслідування вистав. Організується при театрі музей.

Все-це тільки початок роботи і підсумків тут ще не можна підбити (робота розпочата лише місяць тому), проте безперечно сезон вступить в сприятливі умови й дасть змогу розгорнутись Харківському Державному театру, як проводиреві нової класової, справді української культури.

Кожен театр мусить завойовувати симпатії

глядача шляхом послідовної, упертої, витриманої мистецької роботи. Харківський Державний театр не міг одразу привабити глядача, але нині вже можна констатувати збільшення симпатії організованого глядача до нашого театру й підвищення інтересу до його роботи. За планом також стоять доповіді на підприємствах про роботу та завдання театру й взагалі нової культури. Така доповідь переводиться вже протягом тижня (в перервах) на ДЕЗі.

На перешкоді в роботі театру стоять пережитки старих часів: п'яцтво та хуліганство. Але з цим негативним явищем уже накреслюється боротьба.

З поміж інших заходів для підвищення мистецького рівня театру наступного сезону має бути порушено справу про часткову перебудову та великий ремонт помешкання театру.

Молода камерна співачка О. Колодуб

Остап Вишня

Одеська Держдрама (Вражіння)

Спочатку—„за упокой“.

Чи не помічаєте ви, товариші, такого явища: що менше будь-яке місто має отого так званого „широ-свідомого“, громадянства, то краще в тім місті живеться українському радянському театрові?

Неймовірно?

А давайте простежимо.

Київ. Мати-столиця, з усіма „широ українськими“ традиціями, із стовідсотковою на всі боки національною „свідомістю“.

А скільки тортур зазнав „Березіль“ у тім „широ-свідомім“ Києві. З боку отого „широ-свідомого“ громадянства?

І тільки не „широ-свідоме“ робітництво підтримувало його.

Франківці в Києві минулого сезону?! Скільки зневаги вони перетерпіли від тих, „широ-свідомих“, аж доки не виховали собі молодой „не широко-свідомой“ аудиторії.

А от про „гастролі відомої артистки Малиш-Федорець“ та не „менше відомого співака Миколаєнка“—і тепер ще кричать у Києві великі червоні афіші, пропонуючи „поважаним“ „Майську ніч“ з п-им числом номерів співу та п-им числом пар жвавих танцюристів.

І йдуть „поважани“.

Хоч і халтура, аби з гопаком!

Або згадайте отой скандальний факт, коли Київське „свідоме громадянство“ запротестувало проти конструктивної постанови „Тараса Бульби“ в Київській Опері?!

Полтава. Бабуся. Скільки їх там, отих „широ-свідомих“? А ота бабуся в особі своїх „ширих“—то ж могила для нового українського театру.

Винниця. Утримався хоч один там новий український театр?

Чернігів. Не загнав він у домовину нового українського театру?

А візьміть міста наші не „ширі“...

Донбас. Завжди український театр там бажаний гість.

ВУФКУ закордоном

Датою виходу української радянської кінематографії за кордон на міжнародний форум треба вважати другу половину 1927 року. До цього про українське кіно й українські фільми знали закордоном порівнюючи мало, здебільша випадково, часто в неправдивім, навіть світлі. Лише після складення угоди поміж Совкіно та ВУФКУ, коли закордоном з'явилася низка фільмів ВУФКУ, а разом і регулярна інформація в чужинській пресі—ВУФКУ стало першорядним міжнародним кінематографічним чинником.

В кінці 1927 року ВУФКУ надіслало до Парижу й Берліна низку фільмів свого виробництва: „Тарас Шевченко“, „Сорочинський Ярмарок“, „Микола Джеря“, „Свіжий вітер“, „Алім“, „Мандрівні зорі“, „Портфель дипкур'єра“, „П.К.П.". Два перші вже було показано в Берліні для преси й німецька кіно-преса дала про їх дуже прихильну критику. Зараз в Парижі дістали „Звенигору“, і найпізніше в середині лютого її покажуть французькій пресі та директорам кіно-підприємств.

Ціла низка закордонних фірм: французьких, німецьких, австрійських, чеських—ведуть переговори з ВУФКУ й ставлять певні пропозиції, що до прокату українських фільмів. Де-які, прикладом, константинопольська „Іріс—Фільм“ вже дістала від ВУФКУ монополію на Турцію й тепер в усіх турецьких часописах можна бачити рекламу української кінопродукції—виробничу марку ВУФКУ, оточену турецьким текстом.

Великий здобуток має ВУФКУ в закордонній пресі:—„Ла Сінематографі Франсез“, „Сінемагазін“, „Комедія“, в Парижі, „Сінема Бельж“ в Брюкселі, „Уль Сінема Італьяно“ в Римі, „Чеський Фільмовий зправодай“ в Празі, „Сінема Румен“ в Букарешті, „Нашето кіно“ в Софії—дають систематично двотижневі огляди поточної роботи ВУФКУ, передруки з них та окремі замітки містять: „Ліхтбільбіне“, „Фільм—Кур'єр“ в Берліні, „Біо—Журналь“ в Празі,

„Фотограмас“, в Барселоні, „Фільм Дейлі“ впливовий орган американської кінематографії в Нью-Йорку. Міжнародні альманахи „Все Кіно“ за рік 1927 має вперше адреси всіх філій ВУФКУ, інформації та статистичні дані української кінематографії, назвиська значніших співробітників ВУФКУ.

Журнал ВУФКУ—„Кіно“ дістають в обмін на свої видання всі закордонні кіно-органи. „Кіно“ займає належне місце на всіх виставках кінодруку, більшість мистецьких читалень та бібліотек—(Паризька Національна, Бібліотека Лондонська, Академіцька Читарна в Празі, Кіно-читальня в Берліні) має орган української кінематографії.

Комісія ВУФКУ, що перебуває тепер у Берліні й незабаром має прибути до Парижу, багато спричиниться до зміцнення цього зв'язку з закордоном. Надалі взагалі треба побажати щоб ВУФКУ в міру спроможности частіш висилаало своїх співробітників в студійні подорожі закордон. Ця необхідність технічного та мистецького удосконалення для наших режисерів, операторів, лаборантів, артистів настільки ясна, що писати про неї не буду. Європейська подорож Комісії ВУФКУ дасть блискучі моральні й матеріальні наслідки. ВУФКУ мусить також допомагати закордонним кінодіячам в справі їхнього ознайомлення на місці з українською кінематографією—яскравий приклад—недавня візита Л. Мусінака в Київ і його статті про це на сторінках „Юманіте“.

Що до експортних перспектив для українського виробництва в майбутньому, то вимогам закордонного ринку цілком відповідає постанова Вищої Репертуарної Ради про 60 відсотків сюжетів з українського життя.

Радянська Україна ще й досі terra incognita для закордонного кіноглядача, пересиченого безконечними еспаньоладами, віденськими оперетками, південно-американськими ковбоями, французькою людювиковщиною.

Євген Деслав

Дніпропетровське. З 1922 року там український театр.

Харків. Український театр має стале визнання з боку харківського радянського суспільства.

І то не тепер, коли вже український радянський театр, що називається в колودочки вбився, а з самого початку його праці в цих містах.

Що правда, не зразу його визнали, не зразу на його накинулись, спочатку привидялися вивчали привичаювались, але ніколи не сичали, ніколи його не бойкотували.

Коли й сичав хто, то тільки чорносо-тенно-русотяпська наволоч, але вона сичала не тільки тому, що це був український театр, а сичала вона на все радянське.

Та вже й чорносотенно-русотяпство сичати перестало, а „широ-свідомі“ й досі бойкотують наші радянські театри, вони й досі ще шлють протести проти постави „Тараса Бульби“ в оформленні найталановитішого й найнаціональнішого

(в найкращім розумінні цього слова) нашого художника Анатолія Петрицького!?

Інший, запальний сказав би з цього приводу:

— Ну, й часок, їд्री його налево!

Я цього не казатиму, бо зірвусь!

Я краще розкажу вам про славний город Одесу, та про те, як любить вона Український Державний Драматичний Театр. Тепер, значить „За здоров'є“.

Формального й ідеологічного боку роботи Одеського Державного Театру я не торкатимусь: усі ми знаємо, що цими своїми сторонами він дорівнюється до кращих наших українських радянських театрів.

Вражає в Одесі щось інше, я б сказав нове щось в історії українського театру.

Вражає та симпатія та любов з боку масового глядача, що її завоював театр на протязі всього тільки трьохрічної своєї роботи в Одесі.

Коли ви сидите на виставі в Одеській Держдрамі, ви відчуваєте якийсь такий хороший, інтимний зв'язок глядача з коном.

Концертна естрада В Харкові

Музичне життя нашої столиці значно поживало за останній час, і минулого тижня відбулося кілька знаменних концертів.

Концерти Ліпковської—2-ий та 3-ій (23 і 26 січня) пройшли з великим успіхом і при переповнених залах (театр ім. Шевченка та зала держкнигозбірні ім. Короленка), але, на жаль і всупереч оголошенням упорядчиків, нового, порівнюючи з програмом першого концерту (див. № 4 нашого журналу) вони майже нічого не внесли: добавлено лише кілька арій (з опер „Травиата“, „Ляме“ та „Жизнь за царя“ та якихось пару романсів. Не збагачено новими рисами й виконання артистки, також уже характеризованого нами. Отже, виступи Ліпковської доводиться розцінювати під поглядом не так певної музично-художньої роботи, як ознайомлення аудиторії з давно нечуваною співачкою. Неприємно вражає й несерйозність постановки концертів, коли програм складається, власне, на естраді залежно від „заказов“ аудиторії, а на співучасника в концерті запрошується „любимця публики“ В. Блюменталь-Тамарина теж з далеким від бажаного, репертуаром і теж „по заказу“. Як і раніш приємне враження лишають виступи віолончеліста Б. Шафрана, що виконує й серйозні твори (варіації на тему „Рококо“ Чайковського).

Концерт Харківської Окркапели під кер. В. Верховинця, що відбувся 23/1 в Будинку Літератури, являв певний інтерес першим своїм відділом, присвяченим пам'яті Леніна з нагоди роковин його смерті (другий відділ становили твори М. Лисенка, виконувані в концерті, присвяченому творчості цього композитора).

Давши свіжий, незаспіваний програм Лисенківського концерту, увірвалися до нього і в програм рецензованого концерту, капелі треба було б уникнути таких заспіваних уже творів, як-от „Червоний Заграв”.

Одеський глядач радіє з успіху театру, боліє з його невдач.

Одеса називає Держдраму: Наш театр.
І це „наш“ говориться з любовію і з
гордістю.

Слово це я чув не раз і зовсім не в театрі.

— Були вже в Держдрамі? Ну, як вам наш театр?

І бачиш, що співбесідникові хочеться, щоб не дай бог, на обличчі твоєму не було й тіні незадоволення з „нашого“ театру.

Одеса любить театр в цілому, Одеса любить окремих його артистів.

— А Шумського бачили? А Нятко?
А Осмяловську? А Замичковського? А
Лісовського? А Мацієвську? А Гарника?

У неї є „улюбленці“. І тих „улюбленців“ вона пестить особливою своєю увагою. А вже, кого полюбить Одеса на увагу до того вона не скупиться.

Як ото в отій „революційній“ пісні співається:

„Полюблю, так пацааалую,
Берегись коль раазлюблю“.

Вперше виконаний твір Кастальського свідчить про добру обізнаність автора з засобами хору і прекрасно звучить, але особливого враження він не лишає. Далеко цікавіший динамічний твір Козицького, нині розкладений автором на мішаний хор в супроводі фортепіано. Багато хорошого і в творах Богуславського та Вериківського („В час пожежі“), та однак вони лишають враження написаних принагідно і не оброблених остаточно,—перший ще до форми, а другий—ще до звукоформування та емоціонального насичення.

Виконання капелою вказаного програму не позначилося тою старанною проробленістю, яку ми бачили в виконанні Лисенківського концерту, і при більшій порівнюючи вирівняності партій, цілком натуральною в поступовій роботі молодшої капели, відчувалася недостатя інтонаційної чіткості контрапунктичних та імітаційних моментів. Диригентіві треба попрацювати і над вирівнюванням верхнього регістру сопран в напрямку округлення їхнього звуку й надання йому м'якості. Зазначені окремі дефекти виконання цілком природні у молодій, лиш три місяці як заснованій, капелі і не позбавляють її місця мабуть уже й тепер найкращої з округливих капел.

Неспроможність Державного Концертного Бюро організувати й налагодити концертну справу на Україні, особливо в царині сучасної світової й зокрема української музики, перекладає організацію цієї справи на музично-громадські організації, головне, Всеукр. Муз. Т-во ім. Леонтовича з його численними філіями й Одеське Філарм. Т-во, та ва поодиноких музик і колективи, з ініціативи яких виникають цінні музично-виконавські одиниці, що майже самотужки ведуть велику культурно-мистецьку роботу. Таким саме чином з ініціативи А. Рудницького (диригент опери й проф. муз.-драм. ін-ту) в останніх місяцях виникло в Харкові.

А як вирости актори Одеської Держ-
драми!?

— “Будьте спокійні, як у саночках”.
Звідки в їх тих талантюків понаби-
ралось?!

Старіша гвардія (Гаккебуш, Мешерська, Замичковський, Ковалевський, Осташевський, Маяк, Хуторна) — то цоколь, на якому не страшно які вам завгодно визерунки визерунковувати. Він не здригнеться!

А, правду казавши, є з кого й визе-
рунки ліпить?

Є там Нятко, Осмяловська, Мацієвська, Лісовський, Блакитний, Гарник, Липківський, Шумський... Є й ще багато інших, молодших (Михайевич, Ковалевська, Богданов, Тимошенко).

Це вже окраса українського театру.

Ростутъ вони не днями—а годинами.

Сильно пійшов уперед молодий актор
А. Гаоник.

Створені ним образи телеграфіста Кудалова в „Республіці на колесах“ та студента Нелпаного в „Рожевім паву-

Фортеп'янове тріо: А. Рудницький (ф.п.) Добржинець (скрипка) та Динюв (віолончель). Тріо накреслило цикл з 5-ти концертів, що з них перший (27/1 в Держкинозбірні) було віддано музиці сучасних композиторів: українця-галичанина Василя Барвинського (тріо a-Moll), англієця Гуссенса (Сюїта „один день на селі“) та віденця Й. Маркса (тріо-фантазія).

Великий інтерес викликала наявність в програмі твору Барвинського,—композитора й піяніста, на сором нам, невідомого на нашій Україні не тільки широкому загалові, а й багатьом музикам, в той час як Барвинський безперечно найвидатніший з поміж композиторів-галичан. Виконане в концерті тріо написано ним років з п'ятнадцять тому—строк для молодшої української камерної музики дуже великий—і не може в повній мірі характеризувати сьогоднішнє авторове обличчя, проте і з цього, чи не першого в українській музиці тріо, видно талановитість музики, його цілком певну музичну кваліфікацію й уміле використання в камерній музиці народних тем (Чудова,—„Колосійка“). Виконавці надали творові великої експресії.

Добре зроблену, в ідилістичних тонах, сюїту Гуссенса, прізвище якого де-далі частіше з'являється в програмах концертів, подано виконавцями найбільш викінчено. Найменше вражіння лишила фантазія Й.Маркса, твір важкуватий загальною побудовою і досить еклектичний.

Беручи до уваги, що ансамбль робить лиш перші кроки, треба визнати за ним добрі дані: прекрасну звучність, динамічність гри й чіткість ритму й малюнку. Неврівноваженість звучності окремих інструментів (превалювання скрипки й ф.п.) безумовно буде виправлено в дальшій роботі. Далеко важче буде поводити різкуватий тон скрипки з м'яким тоном ф.п. та віолончелі.

Не менше цікавий був 1-ий вечір української камерної вокальної музики Оксани Колодуб, улаштований 29/1 п. р. Харк. Філією Муз. Т-ва ім. Леонтовича вкупі з Буд. Літератури. Інтересний і витриманий програм концерту складався з творів

сучасних композиторів України: Вериківського (поезії Семенка „в сутінні вечірню“, „Я плачу і молюсь“), Дашевського („Сюїта-Янь“ Сосюри), Золотарьова („Біть квіти“ Олеся), Коляди („Весняний день“ Сипаєва), Козицького („Він шепнув“ Тагора, „Укрийте мене“ Тичини), Косенка („Колискова“ Блока, „Легіт легковійний“ Бальмонта), Лісовського („На горах Грузії“ Пушкина-Семенка), Мейтуса („Ліда“ Поліщука) та Новосадського („Айстри“ Олеся).

Здебільшого це надруковані твори, і виконання їх в прилюдному концерті становить собою визначну подію, так в музичному житті взагалі, як і в житті наших композиторів, обездолених завдяки бездіяльності наших муз. видавництв. Тому цілком зрозуміло, що концерт зібрав повну залу слухачів, а художність виконуваних творів та наявність доброго виконання гарантували йому успіх.

Оминаючи давно зарекомендованих авторів старшого покоління, як Золотарьова та Лісовського, треба констатувати й кількісний та якісний зріст музик-творців нової формації, що пішли далеко вперед від своїх попередників і підняли українську музику до рівня загально-людської протягом такого малого часу.

Прекрасно репрезентувала творчість зазначених вище авторів молода камерна співачка Оксана Колодуб, що дістала муз. освіту в Київській консерваторії (у проф. Гандольфі й ін.). Привиний і свіжий голос, інтерпретаційні здібності, емоційність виконання, музичне чуття, відсутність нахилу до дешевих ефектів і прагнення працювати в галузі серйозної музики дають підстави сподіватися, що в особі О. Колодуб українська музика матиме талановиту камерну співачку.

Доброго співучасника мала співачка в особі молодого піяніста Л. Остріна.

Незабаром артистка виступить з 2-м концертом в програмі якого твори: Альшванга, Богуславського, Грудіна, Дрімцова, Дзбанівського, Лятошинського, Новосадського, Радзівського, Ревуцького та Яновського. **Nevermore**

тинні“ (обидві ці п'єси Я. Мамонтова мають в Одесі великий успіх) це вже зразки справжнього акторського майстерства.

Прекрасна артистка П. Нятко. Її „рижой Феньки“ з „Республіки на колесах“ забути не можна. Така вона „рижа“ й така вона „анархістка“, що справді, як міг її проміняти Дудка на міщанку Люсю, хоч і ту саму Люсю Пузанок яскраво малює молода артистка Тимошенко. Чудовий образ Есмеральди в „Соборі Паризької Богоматері“ дає Осмяловська. Вона грає із справжньою живою козою. Коза хорошо грає, а Осмяловська ще краще.

Говорячи про Одеський театр, ніяк не можна не згадати Мацієвську й Лісовського. Вони—характерні актори.

А характери в них дай бог кожному.

Артист Ю. Шумський. От кому вчеплено таланта. У його не „іскра божя“, а „полум'я“. Діапазон у його величезний. З його так і преотой хист акторський. Він буквально в кожній ролі перевтілюється... Такі „полюси“ як Дудка в

„Республіці на колесах“ і Клодо в „Соборі Паризької Богоматері“. Швандя в „Любові Яровій“ і Старий Єврей (забув як його звать) в „Заході“ Бабея...

Шумський—актор великих можливостей.

Успіх він має в Одесі великий...

Виросли в Одесі актори!

Має Одеська Держдрама прекрасний ансамбль.

І ще що радує Вас в Одесі—це те, що на цім ні актори, ні художне керівництво не заснуло. При театрі є студія де актори, далі вчаться, далі вдосконалюються.

Значить, ростимуть і далі...

А керує, а художньо направляє театр Василь Степанович Василько.

Як керує?

Так керує, що Одеса має прекрасний театр, а Радянська Республіка—серйозну й справжню культурно-мистецьку установу...

Любить Одеса Українську Держдраму. Хай любить!

Зустрітись з комсомольцями як з глядачем-критиком, мені особисто, довелося вперше після „Бронепоезда“. В цій коротенькій інформації я не можу докладно, так як це треба було б, поділитись своїми враженнями про цю зустріч, а подам лише ті спостереження, що мають ширший інтерес від суто професійного з яким я, режисер підходив до цих зустрічей (викрити причини тієї чи іншої оцінки спектаклю глядачем так в цілому як і в деталях я не одмовлюсь).

Комсомольський глядач, як і всякий глядач має два обличчя: одно в залі, в процесі сприймання вистави, коли він природно, як окремий індивід, мовляв, р-зтворюється в масі— і в своїх реагуваннях підпадає психічній індукції інших; друге коли він після вистави пробує дати оцінку тому мистецькому явищу, вражіння від якого він уже зафіксував в своїй психіці.

От з таким другим обличчям глядача мені й довелося зустрітись.

Хоча тема цієї інформації—актори в „Бронепоезді“, але доведеться попутно говорити й про автора та режисера, оскільки глядач не може розкладати на елементи, вистави, і тому часто на актора вальє помилки інших. Прикладом недоробленості персонажів у автора відбивається на акторі, і він „щось не той“ (робітники в 3 дії), але тут же режисер констатує спостережені—ще до прем'єри свої помилки, яких він уже не міг виправити з незалежних від нього причин.

І тому хоча де в чім зауваження комсомольців тотожні із зауваженнями критики, але після режисерського пояснення (і це знаменно), розуму сценічної постаті вони одразу надбудовують такі деталі, які дуже глибоко чіпають суть мистецького явища. Так було з постаттю Пеклеванова.

В основному такі риси по мову характеризують комсомольця, як глядача, на мою думку характеризує ще:

1. Він так мало ще бував по великих театрах, що в своєму підході до поглибленішої конценції в зображенні життєвої реальності, мимохіть переносить

3. Він завжди з національним зарядом

Актори: Долінін, Свашенко, Козачківський, Автонович, Ходкевич, Добровольська,

Більш глядач про акторів в „Бронепоезді“

гляда-
перше
інфор-
треба
ро цю
я, що
йного
трічей
спек-
еталях

и гля-
родесі
во, як
масі—
ій ін-
стави
вищу,
своїй

мені

„Бро-
ти й
ач не

тому
Прикладом недоробленість
горі, і він „щось не той“
інстатує спосте-
х він уже
причин.

ком-
ки,
е

свій культурно-мистецький багаж в свою кри-
тику. Звикнувши до агітплату в клубі він
і мислить плакатними поняттями. І побачивши
комуніста, робітника, офіцера в символізованій
подачі та не маючи змоги зорієнтуватися в
цім, підсвідомо підводить все під старі естетичні
канони натуралістичного театру: „такого в житті
я не зустрічав“.

Треба було чути як зустріли комсомольці
моє пояснення трактовки Пеклеванова — що
його „артист играв недурствено“. „От тепер
ясно. Да, да, да!“ і як загордів той з них,
що в критиці найближче підійшов до режисер-
ського задуму.

Вони не звикли бачити на сцені реальні
символи основних персонажів „Бронепоезда“,
що тільки в більшій чи меншій мірі наближа-
ються до натурального життя.

2. Він, комсомолец, переносить на персо-
нажа свій ентузіазм революціонера й катего-
рично, однодушно заперечує ухвал Окороча з
рельс, так само як і занепад бойового настрою
у робітників в 3 дії. Мені довелося чути реп-
ліки під час сцени в „Бронепоезді“ (2 дія) на
адресу капітана Незеласова, і ці репліки ди-
хали палкою ненавистю до білого офіцера.

3. Він завжди захоплюється тим актором, що імпонує його емоціо-
нальний зарядці в час спектаклю. Окороч на дзвіниці, Вершина на
залізничній колії то-що.

4. Комсомолец завжди дуже легко сприймає жан-
рові постаті і дуже тепло одзивається про них.

Свого ж брата на сцені прикладом Знобова,
дивиться з великим задоволенням і може
найбільше йому співчував. Довелося мені

здивуватись почувши від одного комсо-
мольця певну погорду до селянства.

Хоча, після мого зауваження з цього
приводу підтриманого і аудиторією
він дуже зніяковів. В цілому ж ду-
же актором задоволені —
мало ми бачили й цікаві б
ще подивитись як цей актор
грає по-іншому, розпиту-
вали коли той чи інший
актор буде грати не таку,
а драматичну роль (Сер-
дюк). Ще приблизно все
що треба було в 1-у чергу
зафіксувати мені про комсо-
мольського глядача.

Б. Тягно

Масоха, Радчук, Карпенко, Подорожній,
Пілінська, Мар'яненко, Шагайда, Сердюк

КОЖНИЙ РОБІТНИК МИСТЕЦТВА Й КОЖНИЙ,
 : : : : ХТО ЦІКАВИТЬСЯ МИСТЕЦТВОМ : : : :
 ПОВИНЕН БУТИ ПЕРЕДПЛАТНИКОМ ІЛЮСТ-
 : : : : : РОВАНОГО ТИЖНЕВИКА : : : : :

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

Умови передплати на 1928 рік: на 12 м.—8 крб.
 на 6 міс.—4 крб. 25 к., на 3 міс.—2 крб. 25 коп.

Московський екран

Побутова комедія найзабутіший жанр в радянській кінематографії. А тим часом саме побутова комедія своєю формою найпридатніша для розв'язання на екрані найсерйозніших культурних і агітаційних проблем.

До цього часу ми мали лише вульгарні комедії за участю Ігоря Іллініського з їхнім червним сміхом, в яких соціальний кругозор не сягав далі догледів про житлову кризу й аліменти.

Тепер ми можемо з приємністю констатувати, що й у цій частині помітний перелом на краще і поворот до соціально-цінних та значних мотивів.

Перша ластівка радянської комедії нозий фільм Совкіно „Два друга— модель и подруга“, поставлений режисером театру імені Вахтангова Поповим.

В комедії використано матеріал про робітничі винахідництва. Два комсомольці—енузіасты Ахов і Махов винайшли корисний прилад, що жививає приватного поставника з фабрики, і, переборюючи тисячу перешкод, добиваються його використання. В низці гостро спостережених гротескних ситуацій режисер попутно подає яскраву картину радянського побуту провінції.

Від попередніх комедій Совкіно, переважане комізмом у лапках і розрахованих на червний сміх, комедія Попова різниться вже тим, що він зумів зацікавити глядача долею своїх двох героїв зумів не зважаючи на низку комічних ситуацій, в які вони потрапляють,—збудити співчуття й віру в їхню енергію. Грають „високий“ і „низкий“—звичні постаті гротескового протиставлення, однак коли й напрошується порівняння з Пат і Паташом, то тільки з першого разу. Справді ж фільм Попова з фільмами Пат і Паташона різнить в деякій мірі тільки використання однакової форми гротеску.

Фільм Попова далеко пішов що до переборення комедійного шаблону, і єдине що можна закинути його сценаристові—це використання занадто плакатної постаті поставника в ролі сили, що утворює перешкоди, на яких побудовано інтригу.

Можна було б значно поглибити сатиричний ухил фільму, коли б у нім картали не випадкового приватного поставника, а й нашу власну некультурність, недбальство й бюрократизм, що роблять значно більше шкоди робітничому винахідництву, ніж приватні шкідники, що стоять власне збоку справи цього винахідництва.

Формально фільм зроблений досить культурно. Гарно не в плані дрібязкового натуралізму, подано селянські пейзажі й новий побут. Гарні актори, особливо Махов-Сергій—Яблуків.

* * *

Ще безнадійніше, ніж із комедіями, стояла в руській кінематографії справа з селянськими фільмами остання підпора ханжонківського трафарету, й агітаційного дубка.

Тепер і в цій галузі слід позначити де-яке по-жвавлення.

Остання побутова картина режисера Н. Петрова „Водоворот“ уже по новому розповідає про життя радянського села, про боротьбу куркуля мирошника з селянськими незаможниками й будову нового громадського млина.

В частині сценарій фільм ще зайво переважане мелодраматичними та любовними ефектами, розма-заними за рахунок соціально-цінного змісту фільма,

але режисер зробив багато, щоб старанною розробкою окремих деталей показати справжнє обличчя радянського села, а не безпросвітні тьмяні шаблонні мотиви старих сільських картин. Проблема „середньої“ радянської картини—сдна з найзначніших проблем радянської кінематографії. На самих бо „бойовиках“ кіновиробництво не може розвиватись, особливо ж коли за „бойовики“, (а це звичайно буває) вважати фільми комерційно-масового ухилу. І на цьому фронті боротьби за „середню“ радянську картину „Водоворот“—один з перших симптомів наближення перелому.

Натомість значно відстали від темпу зросту нашої кінематографії національні східні радянські кіноорганізації.

„Узбекгоскіно“ показало на московських екранах свою останню картину „Из под сводов мечети“—одну з тих численних східних картин, де боротьба за жінку основний стрижень дійства.

„Узбекгоскіно“, розуміє жіночий рух досить оригінально. Героїня переходить з рук до рук. Нездорова цікавість глядача підтьобується численними сценами насильства та пікантними картинами з крамниці білизни.

В сценарій частині фільм до краю заплятуваний. Режисерська розробка додержується тільки трафаретів американського авантурно-забавного жанру. Соціальний зміст—зведено на нівець.

Треба сподіватися, що відповідні організації кінцею кінцем звернуть увагу на безупинне марнотратство коштовної півки східними кіноорганізаціями й засмічення ринку непотрібними шкідливими картинами.

Альф

Київська Державопера
 Арт. М. Баратова

Перший державний театр для дітей

Інтерв'ю з директором театру С. Городиською

Робота в театрі провадиться відповідно до його головного задання—класового виховання дитини.

Досвід першої половини поточного сезону привів до висновку, що для повнішого задоволення вимог мистецького виховання дитини треба поширити роботу театру, упорядженням „музичних ранків“ для дітей. Музика—нова галузь роботи в театрі і тепер театр енергійно працює над підготовчою роботою до цих „музичних ранків“.

В плані роботи на другу половину сезону—вистави драматичні, музичні та поступова робота з дітьми що до проробки одвіданих ними вистав.

Готується „Дон Кіхот“, що має йти для дітей 1-го концентру. Режисер Кримський, танки Купферової, оформлення—художник Цапок, музика Ліванковського. Прем'єра в другій половині лютого.

Робота минулої половини сезону показала, що на першім місці стоїть постава: „Дядькова Томова хата“.

Ця п'єса була першою спробою дати дітям інсценізацію з дитячої класичної літератури і мала успіх у дітей, значно більший за інші п'єси.

На запитання: „Що більш подобається—п'єса чи роман Бічер-Стоу?“ більшість дітей висловлюється за п'єсу, „бо там яскравіші й живі люди“. Але багато дітей шкодують, що нема в п'єсі сцени втечі Елізи по льоду.

По школах зараз проробляється матеріал, добутий дітьми з п'єс на виставах, і до театру надходять дитячі твори: листи, малюнки та інше.

Цими днями має вийти черговий номер дитячої стінгазети, присвячений двом п'єсам: „Дядькова Томова хата“ та „Любов і дим“.

Взагалі, діти з неослабною цікавістю слухають п'єси й жваво та бадьоро реагують на них в роботі, сполученій з виставами.

22 січня відбулась вистава для батьківських комітетів міських шкіл і Нарада за участю батьків, де дирекція склала доповідь про роботу театру.

Театр ім. Франка. Режисер Д. Шклярський

Після доповіді в дебатах виявилось велике зацікавлення батьків роботою театру та прихильність до нього. Батьки одностайно казали, що театр дав велику користь для дітей, і визнали за потрібне популяризувати театр і допомогати йому.

Нова сенсаційна опера

(Лист із Відня)

Державна віденська опера вже давно не мала такого матеріального успіху, як останні тижні, поставивши нову оперу молодого німецького композиста Кренека „Lokuy jpielt auf“ („Джонні награв“).

Віденські газети присвятили цій опері чимало статей і дуже гаряче сперечаються поміж собою про те, чи вона значне придбання, чи, навпаки, свідчить про занепад буржуазної культури та музики. Цікаво, що значна частина буржуазної преси не тільки негативно поставилась до опери, а навіть з обуренням. Тим часом в пролетарських колах ця опера має успіх. Звичайно „Джонні“ не революційна опера, але молодий композитор зумів пристосувати до опери „сучасну“ негрську музику й показав без прикрас життя сучасної буржуазії, а також її інтелектуальний та моральний занепад.

Адже всім відомо, що буржуазна Європа, особливо після війни, захоплюється негрськими танками та музикою. Тому не дивно, що в опері Кренека показано, як звичайний танцюриста-негр тріумфує над буржуазно-європейським мистецтвом. І справді композиторові „Джонні“ вдалося виразно схопити та передати світогляд буржуазної класи. І цілком зрозуміло, що реакційні кола, а особливо віденські фашисти, робили навіть спроби ужити

різних метод терору, щоб унеможливити вистави нової опери. Вони робили натиск і на дирекцію опери, щоб „Джонні“ було знято з репертуару. Проте, зважаючи на величезний матеріальний успіх (місця на всі вистави завжди розкуповуються зарані) нова опера й далі йде, хоч і не так часто, як би не було цих ворожих заходів.

Ми вже зазначали, що „Джонні“ немає ніяких революційних тенденцій, що ця опера ні своєю формою, ні сюжетом не належить до революційного мистецтва. Проте вона викликає у глядачів революційні настрої, бо композитор дуже вдало та вміло показав, як сучасна буржуазна культура опинилась у полоні первісної негрської, як чорний негр перемагає „білу“ буржуазну жінку. Ці моменти характерні для сучасності й викликають у глядачів різні класові почуття.

Буржуазна класа вважає „Джонні“ за провокацію своєї культури, а пролетарські глядачі вітають її як символ боротьби проти буржуазії, що культурно занепадає. Хоча Кренек у своїй опері подав тільки певні мистецькі докази цього процесу руйни, але не показав ніякого шляху розвитку нової культури.

П. Буда.

ХРОНІКА

Харків

В Харківському Державному театрі—в першій половині лютого піде прем'єрою п'єса „Розлом“. Ставить режисер Кліщев.

Дніпропетровська державна капела „ЗОРЯ“, що розпочала свої концерти 31 січня в будинку літератури імені Блакитного, має в плані своєї роботи в Харкові дати низку концертів по робітничих клубах.

Концерт Б. Феліціанта.—Найближчого часу в Харкові дасть концерт 12-річний скрипник—віртуоз Б. Феліціант, якого послано за державного степендіанта закордон до професора Хесса.

Театральний музей. До музею останніми часами вступили дуже цікаві збірки афіш та програм—від Є. Сагайдачного, О. Андрієвської, Б. Комарова, Н. Романович-Ткаченко. Арт. А. Сабінін передав цікаві програми, картки, листи й рукописи М. Кропивницького.

Письменник М. Вороний подарував музеєві коло 100 різних афіш, програм, фотографій, листів й рукописів. Серед них український текст надрукованих у „Вестнике Европы“ спогадів Кропивницького.

Актор Балабан (театр „Березіль“). Написав оперету за романом Вольфа „Королева невідомого острова“. Музику до неї пише композитор Крижанивський.

Міська клубна кіно-конференція. 29 січня в клубі „III Інтернаціоналу“ була скликана міська кіно-конференція клубних робітників і клубних кіно-глядачів.

Завідуючий Культвідділом ОНР т. Кессель в своїй доповіді позначив потребу наблизити клубний і профспілковий актив до роботи в кіно, притягти широкі маси до обговорення програмних справ у роботі кіно-техніки та інш. Доповідач, зокрема зазначив, що кіно може відіграти величезну роль у справі українізації, коли кіно-фільми будуть демонструвати картини з української історії, краєзнавства, етнографії, архітектури.

Київ

Державна Опера. Найближчими днями в Київській державній опері поновлюється, „Пригоди Гофмана“, ставить режисер О. Улуханов. Диригент Михайлов.

Єврейський поет І. Фефер закінчив переклад опери „Плач Рахілі“, яку мають включити до репертуару Державної Опери.

Державний театр для дітей. Ляльковий театр розпочав роботу над 2 п'єсами з репертуару Ленінградського—„Колобок“ та „Балду“.

Вже працюють Центральне та 9 районних кіно для дітей.

Руська Драма. Наступною прем'єрою в театрі піде радянська комедія з репертуару Московського театру ім. МГРПС Біль-Білоцерківського „Луна слеза“, яку ставить режисер Рудін в оформленні худ. Георгія Руді.

Режисер Н. Попов закінчив п'єсу „Зараза“ на тему оповідання Соболя „Рассказ о голубом покое“, що також має піти поточного сезону.

Єврейський пересувний театр у Києві. Для обслуговування єврейського робітничого глядача утворено Єврейський пересувний театр за проводом Ш. Слонимського.

До репертуару театр включив п'єси з сучасного побуту „Шлоймке Лопач“ Слонимського, „Хавер Цацкін“ Поповського, „Ліза Гріншпан“ та інші. До нині театр уже дав по робітничих клубах 40 вистав.

Всеукраїнська виставка Образотворчого мистецтва. В Києві, в приміщенні нового будинку

Української Академії Наук, відкрита Всеукраїнська виставка образотворчого мистецтва. На виставці близько чотирьох тисяч експонатів. Виставка триватиме в Києві півтора місяці, а потім буде перевезена до Одеси та Дніпропетровського.

Музей Мистецтв при УАН налагоджує зв'язок з закордонними музеями. Не що давно він придбав багато нових закордонних експонатів мистецтва. Серед останніх є картина видатного італійського художника Маніяко та багато англійської й французької порцеляни й бронзи з 17-18 віків.

Херсон.

В місті два з половиною місяці працював пересувний театр „Красный Факел“.

За дописами з херсонської газети „Рабочий“, „Красный Факел“ обслуговував переважно робітничі маси та військові частини Херсону. Зокрема для червоноармійців та начскаду він упорядив кілька шефських спектаклів.

Проїшли: „Любовь Яровая“, „Константин Терехин“, „Рычи Китай“, „Приговор“, „Сверчок на печи“, „Синяя птица“, „Любовь под вязами“, „Мандат“, „Ревизор“ та інші.

Прощаючись з театром херсонці побажали йому нових перемог, дальшого росту його досягнень, а що найцікавіше—українізації, щоб ближче підійшов він до українського суспільства й став чинником розвитку української культури.

Театральна хроніка Москви

Великий театр. Колегія НКО РСФРР дозволила Великому театрові поновити оперу „Сказание о граде Китеже“.

Режисер Лапінський розпочав роботу над оперою „Хованщина“.

Наприкінці сезону в театрі піде опера „Юдифь“ в постановці режисера Лоського.

Новий театр. Колегія Головна науки РСФРР затвердила організацію нового театру „Современник“. Організаційну групу цього театру складають: режисер С. Владімірський, Є. Попова, Л. Арбат і В. Яхонтов. В репертуарі: „Петербург“, „Винова краля“, „Євген Онегін“ і „Війна“.

„Сіроко“ в Камернім театрі. Найближча постава Камерного театру „Сіроко“ В. Зака та Ю. Данцигера далі розвиває комедійний напрям репертуару цього театру, намічений оперетами „Жирофле-Жирофля“ та „День и ночь“.

Так сценарієм, як і змістом та музикою „Сіроко“ безперечно виходить з рамок класичної опереткової вистави в трактовці Камерного театру й наближається до жанру нової сатиричної музичної комедії.

Дія розгортається в готелі південно-італійського курорту, куди з'їхались туристи з різних країн і де їх застав лихий вітер—Сіроко. Палкий вітер порушує їх міщанський спокій що вони не тямлять себе й викривають свою буржуазну обмеженість, боягузство та нікчемність.

На цьому ґрунті й розгортається вся інтрига сатиричної комедії.

Художники спектакля В. і Г. Стенберги поставили А. Таїрора й Л. Лук'янова, музика Половініна, танки Н. Глан.

Щоденник театру. На 10-ти річчя Червоної Армії Синя Блаза ставить оперу Я. Галицького на музику К. Лістова.

П'єса Файко—„Человек с портфелем“ піде в театрі Революції в першій половині лютого.

В У Ф К У

На Одеській кіно-фабриці. На Одеській кіно-фабриці закінчено ставити картини: „Крізь сльози“ (реж. Г. Гричер) і „Крик в степу“ (реж. В. Балю-зек).

Група „Джиммі Гігінз“ зараз перебуває у великій кіно-експедиції, де має зробити знімки кінця картини. Ролю Джиммі Гігінз в Архангельську виконує актор А. Бучма.

Режисер А. Соловйов, працює над фільмом „Закопи штурму“. Незабаром закінчить знімати цей фільм. Фільм ставиться за відомою повістю Каверина тої самої назви.

Розпочав знімати фільм „Буря“ режисер П. Долина. Тема—героїка горожанської війни 1920-21 р. р. У картині беруть участь: відома актриса Ю. Сонцева і Засл. артист Республіки—І. Замичковський.

Тов. Луначарський про фільм „В Павутині“ Після перегляду нового фільма ВУФКУ „В павутині“, присутній при цім Нарком Освіти РСФРР тов. Луначарський визнав фільм за „великий художній твір“.

Конкурс на кращий плакат. Київський Художній Інститут і ВУФКУ, щоб покращити справу художнього плакату й виявити молоді художні сили плакатистів, вирішили організувати широкий конкурс на кращий плакат для фільмів останнього випуску ВУФКУ—„Крізь сльози“, „За стіною“ й „Кіра Кіраліна“.

На організацію конкурсу ВУФКУ асигнувало спеціальні кошти.

До складу журі конкурсу К. Х. І. та ВУФКУ запросили представників від художніх організацій, Політосвіти, Робмис, ОРПС, робітників од варстату та інш.

Хроніка ВУФКУ. ВУФКУ випустило черговий номер 3(46) „Кіно-тижня“, що показує: святкування 10-річчя ДПУ на Україні, Радянську делегацію на женецькій Конференції для розбровнення, вечір спілки закордонних селянських делегацій з се-

лянами радянського Союзу, організований у Москві, а також нове робітниче селище, державний металургічний завод в Сталіно то-що.

Щоб ширше ознайомити трудящих з членами Уряду, а також з світом учених,—„Кіно-тиждень“ почав систематично уміщати в кожному своєму випускові знімки членів українського та союзного Урядів і радянських вчених.

Навколо „Одинадцятого“. Фільм „Одинадцятий“ надіслано до Москви, де його буде показано на широкому громадському перегляді кіно-робітників, літераторів і художників, а також членів Уряду й представників від партійних та професійних організацій.

ВУФКУ, крім того надіслало цю картину на прохання робітничих і лівих мистецьких організацій до Парижу, де також відбудуться громадські перегляди фільма.

На замовлення ВУФКУ до фільма „Одинадцятий“ написано спеціальну музичну ілюстрацію.

Закордонном про „Звенигору“. Представник американської компартії Джордж Кларк, що відвідав в Жовтневі дні СРСР і бачив фільм „Звенигора“, містить в нью-йорських робітничих газетах велику статтю про цей фільм. Джордж Кларк вважає „Звенигору“ за надзвичайне досягнення радянської кінематографії. Він закінчує статтю такими словами: „треба сподіватися, що „Звенигора“ допоможе американській робітничій класі знайти ті скарби, що їх вже знайшли робітники та селями України“.

Чехо-Словацький офіціоз „Прагер-Прес“ містить інформацію про „Звенигору“, називаючи цей фільм „гімном нової доби“.

Робітнича й кінематографічна преса у Франції відзначає випуск фільма „Звенигора“.

ВУФКУ одержало д кількох закордонних фірм пропозиції продати їм „Звенигору“.

Театр Семперанте розпочав роботу над п'єсою „Секретарь, Професионального Союза“.

Малий театр закінчив постанову п'єси „Сон літньої ночі“ й покаже її 26 Січня.

В МХАТ'і другому найближчою прем'єрою піде „Закат“ Бабеля. Прем'єру комедії Персіянінової „Квандинское сокровище“ відкладено на березень.

Державний Єврейський Театр виїздить у березні на гастролі до Європи та Америки.

Негритянський тенор їде до Москви. До Москви має приїхати відомий негритянський тенор Ролан Хейс, що тепер виступав в Парижі. 31 січня в Москві відбудеться перший його концерт в залі Консерваторії.

В репертуар Хейса входить так; західно-європейська музика (Гендель, Бетховен, Шуберт, Шуман, Дебюсі, Равель, Геро-Вольф), як і руська (Мусоргський, Рахманінов, Бородин).

Разом з Роландом Хейсом прибуде до Москви відомий американський піаніст Ріхард.

Концертуватиме Хейс не тільки в Москві, а й по всім Союзі.

„Человек воздуха“ в Госеті. Найближча прем'єра Державного Єврейського Театру „Человек воздуха“—ексцентрична музична комедія на тему Шолом Алейхема.

За основу тексту взято „Письма Менахем-Менделя“.

Спектакль має три акти й розбивається приблизно на 50 епізодів. Щоб швидко переіменувати картини він їде на рухомій сцені та двох рухомих платформах у повітрі.

Обробка тексту, підбір матеріалу й тексти пісень зробив І. Добрушнін. Художнє оформлення Натана Альтмана. Музика Лева Треверра. Танки Олени Меже. Композиція спектакля Ал. Грановського.

Музична студія. 27 січня в порядку в зв'язку з приїздом В. Немировича-Данченка до Москви симфонічний концерт за участю всіх сил Студії.

Чергова постава Студії—опера „Миг Жизни“—буде показана на початку березня. В перших днях травня театр покаже музичну комедію Казадесюза „Котильон № 3“. Текст перероблено драматургом А. Глобою. Крім того, театр розпочав роботи над двома одноактовими операми Пучіні—„Плащ“ і „Джанні й Скіккі“, які буде показано наступного сезону.

„Востоккіно“.—Засновується акційне товариство „Востоккіно“. Мета його—об'єднати кіноорганізації східних національних районів в межах РСФРР; задання—обслуговувати кінотеатрами східні нації та постачати для екранів цих кіно відповідні фільми, особливо з життя й побуту східних народів.

Основний капітал товариства визначено в 500.000 карб. вартість кожної акції 250 карб.

Брюсель. Цими днями в Брюсселі виходить черговий номер журналу „Нерві“, присвячений українському мистецтву. В журналі буде вміщено статті українських вчених, художників та письменників.

ПРОГРАМИ ТЕАТРІВ

Столична Державопера

Лебедине озеро

Балет на 4 дії муз. Чайковського.

Дієві особи:

Принцеса Вишнівська
Принц Зігфрід Литвиненко
Вихователь принца Аркад'єв
Одета королева лебедів Сальнікова
Злий Геній, Дуленко
він-же фон-Ротбарт Суворов
Оділія його донька Сальнікова
Переяславець
Друзі принца: Плетньов, Чернишов, Барський, Горохов, Гутий, Рейнке.
Церемоніймайстер Горошко
Слуги, герольди, придворні дами і кавалери, селяни й селянки.

I акт

Па-де-труа: Переяславець, Васіна, Красник, Ланцман, Ковальов
Гавот: Дуленко, Горн, Лур'є, Литвиненко, Чернишов, Плетньов.
Горохов Рейнке Варіяції: а) Переяславець, б) Ковальов, в) Васіна, г) Горн і Лур'є д) Дуленко
л) Кода—всі учасники.
Селянський вальс: Дуленко, Стрілова, Маслова, Калініна, Імханицька, Гасенко, Тихомірова, Ланцман, Якобі, Рожанська, Озолінг, Дунаєвська, Малець, Ужанська, Жерлинська, Лур'є, Красник, Сакович, Годар, Берг, Ворона, Монастирська, Хлібникова, Отаманова, Салдатенкова, Хоїамська, Гонтарева, Терещенко, Гаїна, Левіна, Толкачова, Литвиненко, Плетньов, Чернишов, Барський, Горохов, Гутий, Рейнке, Маневич, Тарханов, Влади-

міров, Муравін, Стоянов, Горошко, Голишів, Скрипченко.
Танок з келехами—всі учасники.

II акт

Лебеді: Ланцман, Рожанська, Миротворцева, Ужанська, Отаманова, Дунаєвська, Малець, Салдатенкова, Озолінг, Жерлинська, Гвоздьева, Лукашова, Красник, Калініна, Лорська, Полякова, Лур'є, Гонтарева, Сакович, Зінченко, Зінгер, Гаїна, Толкачова, Осиченко, Семенова, Гасенко, Тихомірова, Якобі, Годар, Імханицька, Маслова, Стрілова, Ворона, Берг, Гольденштейн, Терещенко, Фердинандова.

Вихід Одети Сальнікова
Великий вальс лебедів: Стрілова, Маслова, Берг, Якобі, Ланцман, Гасенко і всі лебеді.

Адажіо; Сальнікова, Литвиненко і всі лебеді

Лебедята: Жерлинська, Малець, Дунаєвська, Рожанська, Ворона, Ужанська.

Танок Одети Сальнікова
Вальс лебедів: Всі лебеді

Кода: Сальнікова, Литвиненко і всі учасники

III акт

Вихід і танок наречених: Сакович, Берг, Якобі, Годар і Литвиненко
Вихід Оділії і фон-Ротбарта . Сальнікова, Суворов

Еспанський танок Стрілова, Гасенко, Маневич Барський.

Неаполітанський Ланцман, Озолінг, Дунаєвська, Тарханов, Аркад'єв, Владіміров.

Венгерський Маслова, Плетньов, Тихомірова, Ворона, Малець, Жерлинська.

Мазурка Калініна, Чернишов, Долохова, Штоль, Імханицька, Лур'є, Гутий, Горохов, Рейнке, Муравін.

Па-де-де Сальнікова, Литвиненко.
Вальс наречених: Якобі, Берг, Годар, Сакович

Танок принца Литвиненко
Танок Оділії Сальнікова

Кода: Сальнікова, Литвиненко

IV акт

Лебедина пісня Сальнікова
Апофеоз Сальнікова, Литвиненко і всі учасники

Сцени й танки ставив балетм.

М. Моїсєв

Соло на скрипці проф. Добржинець та Пергамент
Віолончел Дінов, Арфи Пушкарьова

Диригент Вайсенберг

Художник В. Рифтін

Режисер А. Муравін.

Диригент Ставровський.

Лібрето

Принц святкує свою повнолітність, оточений цілим вінком молодих гарних дівчат. Принцеса—мати раптом порушує його веселощі, нагадуючи про останній день його юнацького життя: На завітнішому балі він мусить обрати собі наречену. Принц зажурився і, щоб розважити ту, він з товаришами йде ловити лебедів, але й тут йому не пощастило. Лихий чарівник обернув на лебедів дівчат, що не схотіли кохати потвору. Тільки вночі знов вертається їм людський образ, але й тоді вони не мають волі, бо за ними невідступно стежить їхній лихий геній—чарівник. Врятувати від чар може тільки кохання юнака, що ніколи ще нікого не кохав. Принц зачарувався царцею лебедів, Одетою, і кляється їй, що вічно кохатиме її. Лихий геній, підслухавши їхню розмову, вирішує всяко перешкоджати, щоб принц не зблизився з Одетою. Він приводить на бал свою доньку, Оділію, надавши їй образ Одети. Принц нічого не підозрює, а усіх дівчат обирає Оділію, але в останній момент він дізнається що його обдурено, і гадаючи, що Одета навіки залишиться під владою лихого генія, покидає замок.

На озері теж горе, Одета, певна, що принц зрадив її, від туги хоче кинути в озеро, але появляється принц і благає не робити цього. Лихий геній радіє. Одета все-ж кидається в озеро і принц, не в силі перенести розлуки, знаючи, що своєю смертю він згубить лихого генія, кидається за Одетою. Лихий геній у муках гине.

Арт. Горохов.

Червоний мак

Балет на 3 дії, 24 епізоди муз. Р. Глієра.

1 дія. 1 епізод

В порту. „Чекають на роботу“.
Кулі: Аркад'єв, Смірнова, Зінченко, Сімі. Наглядачі: Горошко, Турецький, Голишів, Лазурін.

2 епізод

Розвантажують радянський пароплав. „Кулі працюють“.

Кулі й наглядачі ті самі, що в першому епізоді.

Нач. порту Суворов.

3 епізод

Китайський ресторан. „Европейці розважаються“.

Господар ресторану — Муравін. Мандаріни: М'яз, Корик. Європейки: Маслова, Якобі, Імханицька Годар. Європейці: Плетньов, Чернишов, Гнутий, Барський. Служниці в ресторані: Атаманова, Плотнокова, Лукашова, Гвозд'єва. Танцюристкі малайки: Дуленко, Переславець, Озолінг, Гасенко, Стрілова, Долохова, Штоль, Калініна, Лур'є. Носії паланкіна: Павловський, Скрипниченко, Санович, Лир. Тай-Хуа, китаєнка танцюристка: Сальнікова. Лі Та-чу, наречений Тай-Хуа; англійський шпиг: Литвиненко.

4 епізод

Танок Тай-Хуа на столі — Сальнікова.

5 епізод

Ресторан. „Європа танцює“.

Фокстрот: Маслова, Якобі, Імханицька, Годар, Плетньов, Чернишов, Барський, Гнутий. Тай-Хуа — Сальнікова. Лі Та-чу — Литвиненко. Прислужниці ті самі, що в 3 епізоді.

6 епізод

Пароплав розвантажують далі. „Наглядачі та поліцаї працюють“.

Кулі, наглядачі, поліцаї, начальник порту, Лі Та-чу.

Капітан радянського пароплаву — Моїсеїв.

Радянські матроси: Рейнке Маневич, Тарханов, Горохов, Тихомирова, Берг, Гори, Васіна Ландман, Дунаєвська.

7 епізод

Ресторан „Зустріч Тай-Хуа з капітаном“.

Тай-Хуа, Лі Та-чу — капітан. Нач. порту, господар ресторану.

Танок Тай-Хуа з Лі Та-чу: Сальнікова й Литвиненко.

Фокстрот малайок. Танок Тай-Хуа.

8 епізод

Китайська вулиця „Рікші працюють“.

Рікші, європейці, колодники, кулі, поліція, китаєнки, китаєчата, мандаріни, носії паланкінів.

9 епізод

В порту. „Інтернаціональні матроські танки“.

Індуси — Плетньов і Чернишов, Папуас — Ковальов, Япанець — Литвиненко.

„Яблучко“, танок радянських матросів: Горохов, Гнутий, Горошко, Стоянов, Рейнке Маневич, Барський, Тарханов, Владіміров, Берг, Тихомирова, Васіна, Гори, Ландман, Дунаєвська, Аркад'єв.

II дія 1 епізод

„Китай вночі“

Англичанин — Суворов.

Тай-Хуа, Лі Та-чу, капітан, змовці, рікші, китаєнки, мандаріни, човнарі.

2 епізод

„Шахи“.

Капітан, англичанин, Тай-Хуа, Лі Та-чу.

Шахи: учні студії.

3 епізод

„Курільня опіуму“

Танок мандаринів: Аркад'єв, Владіміров, Гнутий, Горохов. Прислужниці — учні студії. Кошмари — учні студії

4 епізод

„Фальшовані, прокламації“ „Провакація“.

Англичанин, Лі Та-чу, змовці, кулі, поліція, капітан, радянські матроси, Тай-Хуа.

5 епізод

Кімната Тай-Хуа. „Зустріч з батьком“.

Тай-Хуа — Сальнікова. Кулі, батько Тай-Хуа — Тарханов.

6 епізод

„Сни Тай-Хуа“.

В полоні тисячолітнього Китаю. Мрії й похід: вик. увесь балет та учні студії.

Адажіо: Дуленко, Васіна, Переславець, Горохов, Ковальов, Маневич.

Танок з крилами: Плетньов — Чернишов.

Адажіо-Сальнікова, Литвиненко.

Танок — з дітьми: Дуленко, Ковальов та учні студії.

Танок — Литвиненко.

Танок — Сальнікова.

Фінал — усі.

Снігуронька

Опера на 4 дії з прологом, муз. Римського-Корсакова.

Снігуронька	Сокіа
Мороз	Паторжинський
Лісовик	Маєргут
Пугало	Мартиненко
Бобиль	Дідківський
Бобиліха	Мартинович
Берендей	Середа
Бермята	Ходський
Лель	Ропська
Весна	Баарська
Кулава	Карпова
Міагір	Будневич
Бірючі	Гвдинчук
Підліток	Семенцов
	Маркова

Диригує Засл. Арт. Респ.

Арнольд Маргулян

Танки в постановці балетні.

М. Моїсеїва.

Казки Гофмана

Опера на 4 дії Оффенбаха

Переклад О. Варавни

Олімпія	Фішер
Джультета	Литвиненко
Вольгемут (засл. арт. Респ.),	Копйова
Антонія	Розанова
Ніклаус	Златогорова
Голос матері	Козакевич
Гофман	Голинський
Ліндорф	Паторжинський
Допертуго	
Копеліус	
Миракль	Ходський
Кресгель	Дідківський
Спаланцані	Семенцов
Шлеміль	Колодуб
Натанаель	Калюжний
Кошеніль	Маєргут
Цитічиначіо	Мінаєв
Герман	Серповський
Мотер	Диригент Вайсенберг

Художник О. Хвостов

7 епізод

„Червоний мак“ „До волі до щастя“.

Тай-Хуа — Сальнікова, капітан Моїсеїв.

III дія 1 епізод

„В посольстві“

Чарльстон: Стрілова, Гасенко, Штоль, Калініна, Маслова, Якобі Годар, Берг, Імханицька, Тихомирова, Плетньов, Чернишов, Гнутий, Барський, Горохов, Маневич, Рейнке, Горошко, Владіміров, Муравін.

Танок на таці: Долохова або Штоль, Плетньов, Чернишов, Барський, Гнутий.

2 епізод

Китайський театр. Будова театру. Режисери: Аркад'єв, Тарханов.

бутафори і вістуні — допоміжний склад і учні студії.

Чорт — Литвиненко.

Китайка з парасольками: **Переяславець, Васіна, Ланцман, Годар.**
Танок Тай-Хуа — **Сальнікова.**

3 епізод.

„Прибірання театру“.

Режисери, булафори,

Вальс Бостон (див. Чарльстон).

4 епізод.

„Змова“.

Змовці: **Суворов, Литвиненко, Тарханов, Аркад'єв.**

Китайки з чаєм: **Малець, Ужанська** й учні студії.

Тай-Хуа і капітан.

5 епізод.

„Церемонія китайського чаю“.

Англичани, європейці, китайки з чаєм.

Танок з отруєним келехом — **Сальнікова, Моїсєєв, Литвиненко.**

6 епізод.

„Мрії Тай-Хуа“.

Тай-Хуа — **Сальнікова.**

7 епізод.

Заклик до повстання. Смерть Тай-Хуа. Апофеоз. **Сальнікова, Литвиненко** й всі учасники.

Діється за наших днів.

Постановка **М. Моїсєєва.**

Оформлення сцени й строї Худ. **Ан. Петрицького.**

Диригент — **П. Ставровський.**

Лібрето **Курилка**

Спектакль ведуть: **Муравін і Чemezov.**

Соло на скрипці **Добержинець Пергамент.**

Машиніст. — **І. Калачов,** костюмерша — **Турчавінова,** парикмахер, гример — **Костюнов,** булафор — **Т. Янковський.**

Лібрето

Радянський пароплав приходить до китайського порту. Його прибуття будить гарячі симпатії до СРСР в трудящих і злобу в європейців та китайської буржуазії що бояться недоброго для них впливу більшовиків. Проти радянських моряків організовується змова, що її викриває китайська артистка Тай-Хуа — („Червоний мак“), розлючовані невдачею змовці забивають Тай-Хуа, уміраючи, вона заповідає трудящим, що її оточують, боротися за революцію.

Кармен

Опера на 4 дії, музика Ж. Бізе

Дієві особи:

Кармен	{ Ропська	Маралес	Горохов
Мікаела селянська дівч.	Сокіл	Офіцери, садати, хлоп'ята, фабричні робітничі, цигани, контрабандисти то-що.	
Фраскіта	Пасхалова		
Мерседес	Мартинівич		
Дон-Хозе	Базанов	Танки 2-го акту в викон.	Стрі-
Ескаміліо	Будневич	лової й Чернишова (І танок) та Ду-	
Іль Дон-Кайро	Маєргрут	ленко (II танок) в постан. балет Мес-	
Іль Ромендо	Колодуб	серера. Сучасне оформлення худ.	
Цуніга лейтенант	Шаповал	Кігеля. Диригент Ан. Рудницький	

Лібрето

Діється в Севільї.

Хозе молодий сержант, що має за наречену дівчину зі свого села Мікаелу, одержує через неї звістку від своєї матери. Зворушений Хозе присягається бути вірним Мікаелі.

Поруч з вартівнею фабрики цигарет. Туди йдучи робітниця, циганка „Кармен“ забачила, і вподобала вродливого Хозе. Вона залицяється до його.

Згодом на фабриці скандал. Кармен посварилась і кинулась з ножом на якусь робітницю. Лейтенант Цуніга посилав Хозе арештувати Кармен, лишившись з Хозе на самоті вона причаровує його. Хозе дає їй утікти.

В корчмі, де збираються контрабандисти гульня. Найрізноманітніша юрба. Між ними цигани контрабандисти і Кармен. Їм треба йти сьогодні через кордон і вони умовляють Кармен. Та не хоче, почувши, що Хозе вийшов уже з в'язниці. Хочє його побачити, бо тут призначила йому побачення.

Коли всі розійшлися приходить Хозе. Кармен умовляє його йти з нею — стати контрабандистом. Він

опирається. Справу вирішує Лейтенант Цуніга, що закоханий в Кармен прийшов до корчми. Він ображав сержанта, а той нестерпівши шпурляє в нього стиліцем.

Хозе бандит. Він у горах з циганами. Мікаела приходить його шукати, та згір іде матодор Ескаміліо, третій закоханий у Кармен, і єдиний тепер щасливий. Мікаела ховається в печеру. Ескаміліо зустрічається з Хозе. Вони суперники. Бій на ножах. Цигани, що повернулись з гір розбороняють їх.

Знайшли Мікаелу в печері. Вона умовляє Хозе вернутись до матери. Кармен його уже не любить і він іде за Мікаелою, погрожуючи помсти на Кармен.

Перед цирком. Юрба стрічає борців, що йдуть на бій. Коли всі розходяться подруги Кармен попереджують її, щоб стерглась, бо з юрби за нею стежить Хозе і відходять. Кармен хоче по хвилі також іти та її перестриває Хозе. Він благає в Кармен кохання, та вона відповідає тим, що штурляє його перстень. Ошалілий Хозе забиває Кармен.

В м. КИЇВІ

до журналу

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

додається спеціальний додаток

З ПРОГРАМАМИ Й ЛІБРЕТО

ВСІХ КИЇВСЬКИХ ТЕАТРІВ

в Києві організоване представництво журналу

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

що міститься в помешканні державного драматичного театру ім. Франка, майдан Спартак № 2.

Держтеатр „Березіль“

Шпана

Огляд—ескцентріяда в 9 показах.

Сатира памфлет Ярошенка.

Словесне оформлення інтермедій

Каплі-Яворовського та Бондарчука.

Композиція огляду Бортника.

Дієві особи:

Стрижак Шагайда.
Бухгалтер Крушельницький.
Довгаль Сердюк.
Машиністка Ольга Чистякова.
„ „ „ Бабієва.
Шерстка Радчук.
Селянин Бабенко.
Робітник Стеценко.
Секретар Нарсуду Савченко.
Хазяїн пивної Карпенко.
Пові Стеценко, Криницька.
Безпритульні Даценко, Пігулович.
Музики в пивній Станіславська.
„ „ „ Шутенко, Ходкевич.
Агенти каррозшуку Балабан.
„ „ „ Карпенко.
Міліція Кононенко, Козаченко.
„ „ „ Стеценко.

Диспут

Бринза — Пилипенко, Пузо — Козаченко, Кіріпичков — Гавришко, Шароварників — Стеценко, Молокососенко — Шутенко, Мрійнов йний — Ходкевич, Вибий зуб — Масоха.

Скетинг ринг.

Конферанс — Балабан, Іванів, Слуги просценіуму: Титаренко, Петрова, Свашенко, Подорожній, Іванів, Білашенко, Дробинський, Назарчук.

Театральна інтермедія: режисер-Шпанський — Подорожній.

Танок смерті: Титаренко, Балабан, Масоха.

Аристократка — Криницька.

Аристократи: Петрова, Лор, Пігулович, Даценко, Стеценко, Гавришко, Назарчук, Іванів, Козаченко, Стукаченко, Возіан.

Робітник Грім — Бабенко.

Робітники: Карпенко, Савченко, Ходкевич, Шутенко, Стеценко, Жаданівський, Кононенко, Романенко.

Кустпримці: — Пилипенко, Стеценко, Криницька, Смерека, Жаданівський, Стукаченко.

Постановка режисера Бортника

Реж. лаборанти: Лішанський

Художники: Шкляйв та Сімашкевич

Диригент Крижанівський

Виставу веде помрем. О. Савицький

Яблуневий полон

Драма на 3 дії (в 15 картинах)

Ів. Дніпровського

Дієві особи:

Зіновій — командир
П'ятого Радянського Полку Долінін
Сатана, його брат Кононенко
Матрос Антонович
Таня Бабієва
Отаман Петлюрівської Дивізії Сердюк
Нещадим Нач. Штабу Подорожній, Радчук
Ярославна — Начал. контр-розвідки Чистякова
Іва Титаренко, Смерека, Пілінська
Адам льокай Іви Ходкевич
Шахтар Жаданівський
Гаврилко Гавришко
Гак, Стеценко
Малеча Козаченко
Олешко Шутенко
Хлопчик-повстанець Пігулович
Сафо-лінець, вистовий Зіновія Назарчук
Жінка перша повстанка Станіславська
Жінка друга повстанка Криницька
Командарм Бабенко
Ад'ютант Командарма Шутенко
Комдів Гавришко
Вартовий Мілютенко
Пілот Іванів
Санітарка Станіславська
Повстан. перший Білашенко
Повстан. другий Козаченко
Алмазов начальник Гармат. дивізіону Петлюр. армії Ходкевич
Головань — полковник Бабенко
Хорунжий Діхтяренко
Ад'ютант Іванів
Молот-Ватажок Загону Дробинський
Денісов — Денікінський полковник Мілютенко
Гайдамака перший Хвиля
Гайдамака другий Гавришко
Інспектор — представн. Уряду Савченко
У. Н. Р. Косаківна
Машиністка Гавришко
Чорношличник Шутенко
Вартовий Жаданівський
Редька — інтендант Хвиля
Ад'ютант перший Жаданівський
Ад'ютант другий Іванів
Ад'ютант третій Пилипенко
Селянка Хвиля
Діа Хвиля

Седі

П'єса на 4 дії Могема та Колтона
Переклад і композиція додаткових текстів М. Йогансена.

Дієві особи:

Пастор Девідсон Мар'яненко
Міссіс Девідсон (його дружина) Бабієва
Седі Томпсон Ужвій
Джо Горн (господар гостиниці) Крушельницький
Амеєна (дружина Горна) Пилипенко
Доктор Мак-Фел Антонович
Міссіс Мак-Фел (його дружина) Даценко
Гріге магрос Кононенко
Ходжсон матрос Назарчук
О'Гара боцман Сердюк
Бейс картирмайстер Балабан
Донька Горна Пігулович
Моараго слуга тубільць Хвиля
Слуги тубільці, Косаківна, Білокінь, Діхтяренко, Горна
Інтермедія
Шаман Гавришко
Наречена Лор
Вояки: Масоха, Дробинський, Романенко, Свашенко
Жінки: Пігулович, Федорцева, Горна, Косаківна
Музики Жаданівський, Стеценко, Бабенко
Машкари Станіславська, Подорожній, Ходкевич, Криницька
Тубільці Косаківна, Білокінь, Діхтяренко, Хвиля, Макаренко, Пігулович, Смерека Горна, Косаківна, Федорцева
Постановка реж. Інкіжінова
Відновлює реж. лаборант В. Скляренко
Оформлення худ. В. Меллера
Музика комп. П. Козицького
Танки Вігілева та Купферової
Диригент Крижанівський
Спектакль веде Савицький

Червоноармійці, чорношличники, селяни. Гості на бенкеті.

І-ша дія картини: 1. „Пролог“ 2. „Блакитний штаб“ 3. „Яблуневий Полон“ 4. „Політикини“ 5. „Сатана поповас“.

II дія. 6. „Матроська іділія“ 7. „Набрів“ 8. „Бенкет“.

III дія. 9. „Без ватажків“ 10. „У командарма“ 11. „Злякались пострілу“ 12. „Розстріл“ 13. „Паніка“ 14. „Зустріч“ 15. „Фінал“.

Постановка режисера Я. Бортника.

Реж. Лаборанти } В. Гайворонський
Макаренко

Художне оформлення В. Шкляйв
Цемрем. О. Савицький

Сава Чалий

Траг. на 4 дії (13 епізодів) — Карпенка-Карого

Дієві особи:

Потоцький . . . Мар'яненко
Шмигельський. Шагайда
Жезницький . . . Подорожній
Яворський . . . Крушельницький
Качинська . . . Бабіївна
Кася Пігулович
Ротмістр Бабенко
Сава Чалий . . . Сердюк
Зося Титаренко, Добровольська

Джура Сави . . . Іванів
Баба Піліпська
Пажі: Косаківна, Лор
Поляки козаки: Бабенко, Іванів, Козаченко, Ходкевич

Шляхтянки: Криницька, Лор, Петрова, Піліпська Стещенко

Шляхтичі: Гавришко, Іванів, Жаданівський, Масоха, Назарчук, Савченко, Діхтаренко

Гнат Голий . . . Антонович
Гайдамака . . . Діхтаренко
Медвідь . . . Романенко,
Кравчина . . . Дробинський
Горицвіт Свашенко
Кульбаба . . . Стеценко
Знахар Ходкевич, Карпенко

Селянки: Пилипенко, Петрова, Смерека, Станіславська, Стещенко

Польська варта, козаки, гайдамаки, селяни.

Режисер постановщик Ф. Лопатинський

Відновлює режисер лаборант М. П'ясецький

Художники: оформлення сцени

М. Сімашкевич

строї В. Шкляїв

Музика Козицького

Диригент Б. Крижанівський

Мікадо

оперета на 3 дії за Суліваном
музика Богдана Крижанівського,
текст М. Йогансена та О. Вишні.

Дієві особи:

Юм-Юм . . . Титаренко, Даценко
Лі-ті-фу . . . Чистякова, Стещенко
Піті-Сінг . . . Піліпська
Піп-бо Пігулович
Нанкі-пу . . . Білашенко
Мікадо . . . Романенко, Сердюк
Цу-ба Гіряк

Коко Крушельницький

Пш-Туш . . . Мілютенко

Кі-кі Жаданівський

Міністр краси Свашенко

„ війни Козаченко

„ здоровля й моралі

Дробинський

„ ділових справ Масоха

„ публ. розваг. Хвиля

Бонза Пилипенко

Гвардія . . . Назарчук

Військо . . . Шутенко

Селянин . . . Свашенко

Ослик Назарчук

Професор . . . Кононенко

Астролог . . . Савченко

Пожежний . . Карпенко

Гейші: . . . Горна, Даценко, Косаківна, Лор, Петрова, Смерека, Станіславська, Стещенко

Моряки . . . Дробинський, Карпенко, Козаченко, Кононенко, Масоха, Свашенко, Лор.

Постановка Валерія Івкіжінова

Оформлення сцени

Вадима Меллера

Відновлює режисер

Лесь Дубовик

Диригент Б. Крижанівський

Виставу веде помреж.

О. Савицький

Бронепоїзд 14-69

Драма на 3 дії, 9 картин
Всеволода Іванова
переклад Щербака

Дієві особи:

Вершина Микита Сергійович . . . Мар'яненко
Вершина Сергій Іванович (бацько Микити Сергійовича) . . . Білашенко
Лукітішна—мати Микити Сергійовича . . . Смерека

Настуся—жінка Микити Сергійовича . . . Піліпська

Михайло Михайлович приятель Мик. Серг. . . Антонович

Вася Окорок Сердюк

Кривощоков Масоха

Федотов Козачківський

Кубя Шутенко

Синь-Бинь-у Ходкевич

Михаїл (студент) Масоха

1-й рибалка Козачківський

2-й рибалка Антонович

Дід Гавришко

Молодий Селянин . . . Білокінь

Качадський Салдат . . . Гавришко

Петров Козаченко

Мужик з мосту Радчук

Баба Іловайська

Пеклеванив Ілько Герасимович Долінін

Маша—жінка Пеклеванова Титаренко

Знобов Свашенко

Семенів—матрос . . . Романенко

Ананій Шагайда

Вася Карпенко

Тераграфіст Шутенко

Еремченко Білокінь

Тьоркін Гавришко

Філіпів Ходкевич

Сидих * * *

Перший Хрестонос. . . Білашенко

Другий Хрестонос. . . * * *

Япанець шпик Подорожній

Капітан Незеласов . . . Шагайда

Прапорщик Обаба . . . Карпенко

Надія Львівна—мати Незеласова . . . Смерека

Семен Семенович далекий родич Незеласова . . . Радчук

Варя наречена Незеласова Добровольська

Сергій її брат Білашенко

Нікіфоров машиніст бронепоїзда 14-69 . . . Свашенко

Біженка в манто . . . Федорцева

Учитель—біженець . . Білашенко

Жінка учителя Іловайська

Начальник залізничної станції Подорожній

1-й салдат } з бронеп. . Романенко

2-й салдат } . . . Білокінь

Селяни, повстанці робітничих майстерень, салдати.

Постановка режисера Тигна Бориса

Режис. лаборант . . . Гайворонський

Оформлення сцени за ескізами Шкляйва

Виконує художник . . Сімашкевич

Виставу веде пом.

Савицький

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ
щотижневий ілюстрований
ЖУРНАЛ

„ВСЕСВІТ“

Ціна одного примірника 15 коп.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ перший і єдиний журнал української кінематографії

КІНО

Виходить 3-й рік

місячник

Виходить 3-й рік

Видає Всеукраїнське Фото-Кіно-Управління

Журнал КІНО вміщає багатий матеріал: ілюстративний, художній, статейний та хронікальний з радянської та закордонної кінематографії

На протязі 1928 р. редакція журналу ВЛАШТУЄ НИЗКУ КОНКУРСІВ З ПРЕМІЯМИ: ФОТОАПАРАТ, БЕЗПЛАТНИЙ РІЧНИЙ КВИТОК ДО ВСІХ КІНО-ТЕАТРІВ ВУФКУ НА УКРАЇНІ, КОМПЛЕКТИ ПОПЕРЕДНІХ РІЧНИКІВ ЖУРНАЛУ то-що

Річні передплатники журналу одержать БЕЗПЛАТНО багатоілюстрований КІНО-АЛЬБОМ ВУФКУ

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:	На рік	1 крб. 65 коп.
	На 6 місяців	— " 85 "
	Окреме число	— " 15 "
	Комплект журналу КІНО за 1928 р.	3 " — "
	" " " 1927 р.	3 " 25 "

Передплату можна слати також поштовими марками.

Надсилати передплату на адресу:

В-во журналу КІНО, Київ, бульвар Т. Шевченка, Ч. 12, ВУФКУ.

Руський Драмтеатр

Маркитантка Сигаррет

П'єса в 6 карт. Виталина.

Діючі особи:

Виконт Сесиль де-Руальє Алексеев
Филип, его сын Вельский
Берти, его пасынок Шевелев
Венеция Дефорж
Сигаррет, маркитантка Самборская
Шаторуа, полковник Гетманов
Росций
Тото Леру, поручик Новиков
Пикпю Вадура
Шарлерон Юренев
Матьє, содержатель кофейни
Намфрод
Реджи Борелин
Эдди Баррони, ростовщик Лермин
Председатель суда Крымский
Солдаты колоніальній армії, апа-ши, посетители кабачка и пр.
Аргисты, артистки и вспомогат. состав театра.
Режиссер Хорват
Ведет спектакль пом. режиссера
Дейсмор и Алпатов
Монт. режиссер Владимиров
Художник Пеленкин
Зав. муз. частью проф. Полферов
Зав. худож. частью Самборская

Царь и поэт

П'єса Н. Лернера
в 8 ми картинах

Діючі особи:

Император Николай I Хорват
Пушкин засл. арт. респ. Блюменталь-Тамарин и Гетманов
Наталия Пушкина Лапилина
Азинька } сестры Саблина
Коко } Алябьева
" } Метельская
Митрич, слуга Пушкина Намфрод
Бенкендорф Лермин
Ад'ютант Вадура

Кандыба Вельский
Новиков
Офицер Борелин
Гольдштаб
Кавлергард Юренев
Полковник Давыдов Зинин
Дантес де Геккерен Полевой
Смуглянова Муссури
1-ая барышня Паляр
2-ая барышня Терская
Камазина Красова
Даль, доктор Юренев
Данзас Росций
Жуковский Крымский
Постановка Алексеева
Художник Пеленкин
Ведет спектакль помрежиссера
Дейсмор
Зав. худож. частью
Самборская
Зав. муз. частью Полферов
Зав. монтир. частью Владимиров

Вредный элемент

Водевиль в 5 картинах

В. Шкваркина

Діючі особи:

Шукин Гетманов
Лидя, его дочь Балашова
Травлин Борелин
Маня Алябьева
Яковская
Наважин Росций
Ирина Семеновна Люминарская
Надрыв-Вечерний Полевой
Столбик Намфрод
Гравич Новиков
Чубчик Вадура
Сергей Семенович Крымский
Анна Михайловна Валент

Матильда Ивановна Муссури
Тася Шевырева
Администратор Гольдштаб
Крупье Юренев
Дама с меом Ленская
Первая Дама Паляр
Вторая дама Терская
Тюремный надзиратель Славин
Художник Пеленкин.
Режисер Алексеев
Монт. реж. Владимиров. Пом.
режис. Дейсмор
Зав. худ. частью Самборская

Приговор

Драма в 11 картинах С. Левиной

Діючі особи:

Семен Мартинов Полевой
Елена Козухина Самборская
Николай Козухин Вельский
Росций
Сергей Козухин их отец Хорват
Аня Козухина их мать Красова
Берковская
Озоль Люминарская
Парфенов Крымский
Маня Паляр
Бондарчук Борелин
Кулик Намфрод
Митька Новиков
Сухова Муссури
Генерал Сухон Зинин
Бел Вадура
Зарецкий Шевелев
Зарецкая Яковская
Лазаревский Юренев
Гольдштаб
Офицер

Постановщики: Самборская и П. А. Алексеев

Художник Н. Б. Пеленкин

Монт. режис. Н. В. Владимиров

Пом. режисер Д. А. Дейсмор

ВИЙШОВ З ДРУКУ ЧЕРГОВИЙ №
ГУМОРИСТИЧНОГО ЖУРНАЛУ

„ЧЕРВОНИЙ ПЕРЕЦЬ“

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 15 КОП.

Театр „Веселий Пролетар“

Колотнеча

Комедія-Сатира на 4 дії Нікуліна та Ардова

Переклад Захаренка

Грають:

Мякий Зав. Держпримусу—Волошин, Швагун

Чудаків—Зам. Зав. Держпримусу—Маківський, Колесниченко

Наривайтис—Зав. Відділом постачання Держпримусу—Францман

Поліна Олександрівна його дружина—Романенко, Грай

Ляп Зав. Відділом Складів Держпримусу—Грипак, Селюк

Одарка Павлівна його дружина—Лихо

Клавочка її сестра—Базілевич

Кулішов комендант Держпримусу—Хотишевський, Дрозд

Гапка—Горінь

Квасюк—машиністка Держпримусу—Степанова, Малеча, Травинська

Кругленький бухгалтер Держпримусу—Щербина

Іван Ярмолачович—касір Держпримусу—Риманів, Волошин

Кобельман—репортер газети „Вечірній ранок“—Дрозд, Грипак

Професор Чайкін—мешканець співжиття Держпримусу—Лойко

Кур'єрша Дуня—Беріжна

Мешканці співжиття Держпримусу { Степанова, Мітіна, Горнятко, Риманів

Зайців—робкор газети Держпримусу „Маяк Рахівника“—Горнятко, Малігрант

Фокін—монтьор Держпримусу—Малігрант

Очкаста Член Місцкому Держпримусу—Горінь

Постановка Режисера Х. Шмаїна

Виставу веде пом. реж. Б. Берлянт

Режисер І. Маківський

Оформлення сцени та строї худ. Саннікова

Музика—Заграничного. Художник—Грипак.

Бухгалтер Куспрому—Францман

Грипак

Довгаль кур'єр—Дрозд

Щершепка—Маківський

Службовці Куспрому { Риманів, Щербина, Горінь, Беріжна

Хазяїн пивної—Щербина

Офіціанти—Горнятко, Брунько

Одвідувачі пивної—Мітіна, Степанова, Селюк, Швагун, Базілевич, Романенко

Повії—Щелкунова, Травинська

Безпритульні—Беріжна, Малеча

Секретар Нарсуду—Хотишевський

Робітник—Риманів

Музиканти в пивній—Малігрант

Колесниченко, Горінь

Селянин Селюк

Skating-ring

Конферанс—Грипак, Лойко

Балагури—Романенко, Мітіна, Маківський, Степанова, Горнятко

Постановка режисера Я. Бортника

Оформлення сцени та строї худ. М. Сімашкевич

Хореографія—Е. Купфорова. Музика—Заграничний

Художник—Грипак

Шпана

Ексцентро-комедія на 3 дії Ярошенка.

Дієві особи:

Стрижак Зам. Зав. куспрому—Волошин, Швагун

Олька—машиністка Куспрому—Лихо, Грай.

Руський театр ХОРПС

Разлом

Песа в 4 действиях Бориса Лавренева

Годун Артем, председатель Судового комитета крейсера „Зоря“ Крамской

Берсеньев, командир крейсера „Зоря“ Привалов

Софья Петровна, его жена Галицкая

Татьяна } его дочери. { Озорнова и Полинова

Ксения } Полинова и Ларина

члены комитета защиты Родины и

Свободы Шатов

Котляров

Пронин

Швач } Боцманы Валентинов

Еремеев } крейсера Станкевич

1) Аратов

2) Мичманы Орлов

3) Розинский

1) Варский

2) Пронин

3) Рожанский

4) Матросы Ижевский

5) Стрелетов

6) Афросимов

7) Штейнберг

Митрич, „Потемкин“ Субботин

Милицын, —контр—адмирал Бравич

Успенский, член Ц. К. эсеров Кропотов

Петр Хваткин, черноморец делегат Глущенко

Панов член центробалта Бравич

Горничная в доме Берсеньевых Никитина

Матросы: Истманов, Кравец, Светлов, Курушин, Розинский, Равский, Спиридонов.

Постановка главного режисера Д. А. Крамского

Оформление сцены С. Ф. Илюхин

Музыка И. Горинштейна

Спец. наст. С. В. Нарский

Герой

Комедия в 3 действиях по Зорину

Интермедии С. Стаккатова

Композиция текста Д. Крамского

Теофил ван-Гуттем Шатов

Юрта его мать Галицкая

Мартин работник Ижевской

Бургомистр Глущенко

Кайна его дочь Полинова

Шатова

Пастор Субботин

Корреспондент Стрелетов

Фотограф Пронин

Хозяйка фермы Сенина

Котье, его внук Лихтенберг

Пьяная личность Бравич

Школьный учитель Станислав

Полковник Валентинов

Капитан Кропотов

Поручик Рожанский

Блоков унгер-офицер Пронин

І. Интермедия—парад.

Исполнители: Афросимов, Владимирова, Ганская, Гейгель, Ижевской, Курушин, Ларин, Лихтенберг, Никитина, Орлов, Пронин, Полина

Рожанский, Стрелетов, Шатова, Шатов.

ІІ. Интермедия Возвращение Раненых

Исполнители: Афросимов, Владимирова, Ганская, Гейгель, Ларина, Никитина, Пронин, Орлов, Рожанский, Штейнберг.

ІІІ. Интермедия Поднять ду патриотизма!

Исп.: Афросимов, Котляров, Стрелетов.

ІV. Интермедия:—частушки

Исп. Рожанский, Владимирова, Ижевской, Ларина.

ІVІ. Интермедия:—Затишье

Исп. Бравич, Владимирова, Валентинов, Кропотов, Ларина, Никитина, Нарский, Рожанский, Штейнберг.

Постановка глав. режисера Крамского

Художник Илюхин

Музыка Ильи Горинштейна

Пьесу ведет пом. режисера Нарский

Театр Музкомедії

Жрица огня

Муз. комедия в 3-х действ.

Валентинова

Геквар, роджа . . . **Янет, Хенкин**
 Бангур, наследный принц
Таганский, Гедройц
 Люсьен, его друг . . . **Лентовский**
 Анжель, сестра Люсьена
Наровская
 Гудха, главный брамин **Шадурский**
 Нэра, священная жрица
Светланова, Попова
 Малхар, начальник полиции
Васильчиков
 Бабу, сторож при храме
Таубэ, Толин
 Постановка гл. режисера
Ф. С. Таганского
 Дирижирует **С. Д. Соляцковский**
 Балетмейстер **А. С. Квятковский**
 Прима-балерина **Н. В. Пельцер**
 Ведет спектакль **А. Г. Маленский**

Кавалер от 10 до 4-х

Муз. Ком. в 3-х действ. Штольда

Действующие лица:

Принц Марко Ковареско . . . **Янет**
 Майор Романули, его
 ад'ютант . . . **Десямар**
 Гофгейм . . . **Хенкин**
 Лона Д'альберти, ак-
 триса . . . **Наровская**
 Пасевикер, ювелир . **Васильчиков**
 Феликс Миртенбах . . . **Бравин**
 Людвиг Пендель, бух-
 галтер . . . **Таганский**
 Сузи Гейслер, продавщица
 цветов **Таганская, Болдырева**
 Болдуин, метр д'отель . **Брянский**
 Эдуард, официант . **Шадурский**
 Рупрехт, слуга . . . **Забайкалов**
 Филипп, камердинер . . **Толин**
 Постановка гл. реж. **Ф. С. Та-**
ганского.

Дирижирует гл. дирижер . **Спи-**
ридонов
 Балетмейстер . . **Квятковский**
 Декорации художника
Супонина.

Прима-Балерина **Н. В. Пельцер**
 Ведет спектакль **А. Г. Маленский**

Колокола Корне- вила

Муз. комедия в 3 действ. и 4 кар-
 тинах, муз. **Р. Планкета.**

Действующие лица:

Маркиз . . . **Бравин**
 Жермен . . . **Белецкая**
 Гаспар . . . **Васильчиков**
 Серполетта . . . **Наровская**
 Старшина . . . **Хенкин**
 Жанна . . . **Меньшикова**
 Герт-уда . . . **Муравьева**
 Манетта . . . **Миловидова**

1-й нотариус . . . **Брянский**
 2-й нотариус . . . **Десямар**
 3-й нотариус . . . **Забайкалов**
 Гренише . . . **Лентовский**
 Кашалот

Постановка гл. режис.

Ф. С. Таганского

Дирижирует гл. дирижер

Н. А. Спиридонов

Балетмейстер **А. С. Квятковский**

Ведет спектакль **А. Г. Маленский**

Суфлер **А. В. Серебренников**

Веселая вдова

Муз. комед. в 3-х действиях

Ф. Легара

Действующие лица:

Барон Зета . . . **Васильчиков**
 Валентина, его жена . . **Белецкая**
 Граф Данило . . **Бравин, Райский**
 Ганна Главари . . . **Светланова,**
Наровская
 Камилл де Росильон . **Лентовский**
 Каскада . . . **Брянский**
 Сен-Бриош . . . **Десямар**
 Кромов . . . **Таубэ**
 Ольга, его жена . . **Шульженко**
 Богданович . . . **Шадурский**
 Сильвиона, его жена . . **Меджи**
 Прасковия . . . **Каренина**
 Негуш, секретар посольства . **Янет**

Постановка главн. режи-
 сера . . . **Ф. С. Таганского**

Дирижирует . **С. Д. Соля-**
цанский

Балетмейстер . **А. С. Квят-**
ковский

Прима-балерина . **Н. В. Пель-**
цер

Ведет спектакль . . . **Мален-**
ский

Игра с Джокером

Муз. комедия в 3-х действ. **Г. К.**

Холмского муз. Микеля.

Действ. лица.

Сюзанна де- Бодре,
 кокотка, францу-
 женка . . . **Попова**
 Кази, ее лакей, он
 же барон Суцкий . . . **Таубэ**
 Ванда Перемой-
 ская, подруга
 Сюзанны . . . **Меджи**
 Скробецкий, дантист
 Скробецкая, его жена **Хенкин**
 Бронка их дочь **Каренина**
Болдырева, Та-
ганская
 Янек, провизор . . . **Таганский**

Мистер Джокер ба-
 гатый американец . . **Бравин**
 Пеант, его слуга . . **Гедройц**
 Полковник Труба . . . **Янет**
 Граф Бадахалабович . **Брянский**
 Начальник полицейско-
 го отряда . . . **Шадурский**
 Негр . . . **Десямар**
 Журналист . . . **Толин**
 Посетитель кафе . **Забайкалов**
 Поручик Богушко . . **Кушнир**
 Тодди, обер кельнер . **Десямар**

Ассистенты, полицей-
 ски, гости,
 Действие происходит в
 Варшаве в наши дни.

Постановка реж. **Ф. С. Таганского**
 Дирижирует гл. дириж. **Н. А. Спи-**
ридонов

Декорации по макетам
 художника . . . **Н. Ф. Соболя**
 Балетмейстер . **А. С. Квятковский**
 Ведет спектакль **А. Г. Маленский**
 Суфлер . . **В. А. Серебренников**
 Машинист сцены . **И. И. Брусов**
 Световые эффекты . . **Латман**
 Костюмы мастерской . . **Гордон**

Принцесса цирка

Муз. комедия в 3 действ.

Кальмана

Федора Корне-
 джи, американ-
 ка вдова . **Светланова, Попова**
 Князь Афанасий
 Рюрикович . **Янет**
 Князь Купоро-
 сов . . . **Кушнир**
 Граф Пусин
 Мушкин . . **Десямар**
 Брусовский ад'ю-
 тант . . . **Шадурский**

Директор цирка **Хенкин**
 Мистер Икс . . **Бравин, Райский**

Пинелли режис-
 сер цирка . **Таубэ**

Мисс Мабель, на-
 ездница . . **Таганская**

Барон Розенцвей **Толин**
 Карла Шлумбер-
 гер . . . **Каренина**

Топи, ее сын . **Таганский**
 Пеликан, обер-
 кельнер . . **Васильчиков**
 Максик, пиколо **Забайкалов**
 Михаил, дворец-
 кий князя . **Толин**
 Мери, девушка
 в баре . . . **Шульженко**
 Билетер . . . **Ромашкевич**

Постановка гл.
 режиссера . . **Ф. С. Таганского**
 Дирижирует гл.
 дирижер . . **Н. А. Спиридонов**
 Балетмейстер **А. С. Квятковский**
 Прима-балерина **Пельцер**
 Художник . . . **Супонин**
 Ведет спектакль **Маленский**

ПЕРЕДПЛАТА НА 1928 РІК

П
Е
Р
Е
Д
П
Л
А
Т
А
Н
А

НОВЕ МИСТЕЦТВО

ІЛЮСТРОВАННИЙ ТИЖНЕВИЙ ВИДАН-
НЯ ВІДДІЛУ МИСТЕЦТВ НКО УСРР

МІСТИТЬ статті в справах театру, образотворчого мистецтва,
музики й кіно, рецензії, хроніку мистецького життя

Програми й лібрето всіх хар-
ківських та київських театрів,
списки п'єс дозволе-
них вищим репер-
туарним комітетом

1928

Р
І
К

КОНТОРА
Й РЕДАКЦІЯ:
ХАРКІВ,
ВУЛ. К. ЛІБ-
КНЕХТА, 9,
ТЕЛ. 1-68

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ

на 1928 рік

На 12 міс. 8 карб.

На 6 міс. 4 карб. 25 к.

На 3 міс. 2 карб. 25 к.